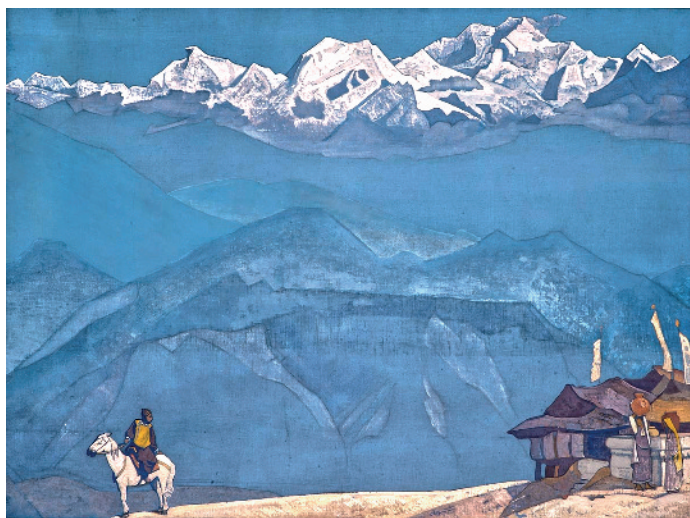

CHARLES W. LEADBEATER - NEVIDNI POMOČNIKI

NEVIDNI POMOČNIKI

CHARLES W. LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Charles Webster Leadbeater

NEVIDNI POMOČNIKI

Naslov izvirnika: Invisible helpers

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1915

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - Remember - © Nicholas Roerich Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102194691

ISBN 978-961-6561-41-9 (PDF)

NEVIDNI POMOČNIKI

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Splošno verovanje vanje</i>	5
<i>Nekateri novejši primeri</i>	8
<i>Osebna izkušnja</i>	13
<i>Pomočniki</i>	17
<i>Resničnost nad-fizičnega življenja</i>	23
<i>Pravočasno posredovanje</i>	26
<i>“Angelska zgodba”</i>	28
<i>Zgodba o ognju</i>	33
<i>Materializacija in odboj</i>	37
<i>Brata</i>	41
<i>Brodolomi in katastrofe</i>	47
<i>Med mrtvimi</i>	51
<i>Druga področja dela</i>	60
<i>Zahtevane usposobljenosti</i>	63
<i>Preizkusna Pot</i>	70
<i>Prava Pot</i>	76
<i>Kaj leži onstran?</i>	83

1. Poglavje - Splošno verovanje vanje

Ena od najlepših značilnosti teozofije je v tem, da ljudem vrača vse, kar je bilo koristnega in kar jim je bilo v pomoč v religijah, ki so jih prerasli. Mnogi, ki so se na krilih razuma in intuicije prebudili iz slepega verovanja in se dvignili do svobodnejšega in plemenitejšega duševnega življenja na višjih ravneh pa kljub temu čutijo, da so v procesu doseganja te veličastne pridobitve nekaj izgubili in da so ob opuščanju verovanj iz svojega otroštva zavrgli tudi velik kos lepega in poetičnega dela življenja.

A če so bila njihova pretekla življenja dovolj izpolnjena, da jim sedaj omogočajo dobrodelni vpliv naravnih zakonov, so si prislužili možnost, da se srečajo s prijaznimi vplivi teozofije. Tako zelo hitro odkrijejo, da v tem sploh ni bilo nobene izgube, ampak ravno nasprotno - da to pomeni izredno veliko pridobitev. Odkrijejo, da so veličastnost, lepota in poetičnost prisotni v še večji meri kot so kdaj koli prej upali, da bi lahko bile. Da to niso le prijetne sanje, iz katerih jih lahko vsak trenutek grobo predrami hladna luč zdravega razuma - temveč naravne resnice, ki jih je mogoče raziskovati, saj so postali svetlejši, polnejši in bolj celostni, ker jih lahko do podrobnosti razumejo.

Način, na katerega se je nevidni svet (dokler nas ni pogoltnil veliki val materializma, je veljal za vir žive pomoči) ponovno vrnil v sodobno življenje, je izrazit primer dobrodejnega delovanja teozofije. Vso očarljivo narodopisje o palčkih, škratih in gnomih, o duhovih vode in zraka, planin in rudnikov, se ne kaže več kot nepomembno praznoverje, temveč kot nekaj, kar v osnovi sloni na dejanskih in znanstvenih dejstvih.

Njen odgovor na temeljno vprašanje: "Če človek umre, ali bo znova živel?", je enako določen in znanstven. Učenja o naravnih zakonih in pogojih življenja mečejo slapove svetlobe na mnogo tega, kar je bilo, vsaj za zahodni svet, dolgo zavito v neprebojno temo.

Ni odveč, če vedno znova poudarjamo, da teozofija s svojim učenjem o nesmrtnosti duše in življenju po smrti stoji na povsem drugačnem stališču kot je tisto običajne religije; teh velikih resnic ne predstavlja zgolj na podlagi neke starodavne svete knjige. Ko govori o teh stvareh, ne obravnava le pobožnih mnenj ali metafizičnih špekulacij, temveč trdna, določna dejstva, tako resnična in znana kot je zrak, ki ga vdihavamo, ali hiše, v katerih živimo. Govori o dejstvih, ki jih mnogi od nas nenehno izkušamo, o dejstvih, na katerih temelji delo nekaterih naših učencev, kar bomo spoznali iz navedb, ki sledijo.

Najvišje mesto med vzvišenimi pojmovanji, ki jih je ponovno razkrila teozofija, zavzema prav to o velikih, uslužnih posrednikih narave. Verovanje vanje je bilo razširjeno po vsem svetu že od samega začetka zgodovine in je univerzalno sprejeto še dandanes, razen v ozkih področjih protestantizma. Ta je poskušal svet svojih zagovornikov izprazniti in zatemniti tako, da je zavrnil naravno in popolno idejo o posredovalnih učinkih narave ter je vse skrčil le na dva činitelja, človeka in boga - načrt, s katerim je pojmovanje božanstva neskončno ponižal, človeka pa pustil brez pomoči.

Že bežna misel bo razkrila, da običajni pogled na božjo previdnost - pojmovanje o brezcilnem vmešavanju osrednje moči vesolja na podlagi lastnih uredb - pomeni vnos pristranskosti v načrt, in zato celega sprevoda zla, ki

je nujno za njenimi petami. Teozofsko učenje, ki govori o tem, da človek dobi posebno pomoč le takrat, ko so njegova pretekla dejanja takšna, da si je le-to zaslužil, in da jo bo celo tedaj prejel preko tistih, ki so sorazmerno blizu njegovi lastni ravni, ne more biti deležno resnega ugovora.

Poleg tega nam znova razkriva še starejše in daleč pomembnejše pojmovanje o neprekinjeni lestvi živih bitij, ki se razteza od samega Logosa navzdol do prahu pod našimi nogami.

Na vzhodu so obstoj nevidnih pomočnikov vedno prepoznavali, čeprav se imena in značilnosti, ki jim jih pripisujejo, med različnimi deželami seveda razlikujejo. Celo v Evropi smo imeli stare grške zgodbe o nenehnem vmešavanju bogov v človeške posle in rimsko legendo o tem, da sta Kastor in Poluks vodila legije mlade republike v bitki pri jezeru Regillus. Takšno pojmovanje ni odmrlo niti s koncem klasičnega obdobja. V srednjem veku se je nadaljevalo v povestih o svetnikih, ki so se pojavljali v kritičnih trenutkih in pomagali, da se je vojna sreča obrnila v korist krščanskih vojsk, ali pa v zgodbah o angelih varuhih, ki so se spustili na zemljo in rešili pobožnega človeka iz razmer, ki bi lahko bile zanj uničujoče.

2. Poglavje - Nekateri novejši primeri

Celo v tej z nezaupljivostjo in skeptičnostjo izpolnjeni dobi, sredi vrtinca civilizacije devetnajstega stoletja in navkljub dogmatizmu naše znanosti in medlosti našega protestantizma, lahko vsak, ki se jih potruди poiskati, takoj najde primere poseganja, ki jih ni moč razložiti z materialističnega stališča. Da bi bralca o tem prepričal, bom na kratko predstavil nekaj primerov iz različnih zbirk zgodb in dodal eno ali dve tudi iz lastnih izkušenj.

Posebna značilnost vseh teh novejših primerov je v tem, da se zdi posredovanje najpogosteje usmerjeno v pomoč ali reševanje otrok.

Zanimiv primer je povezan z reševanjem otroka iz grozljivega požara, ki se je pred nekaj leti pripetil v Londonu, v ulici v bližini Holbourn, ko sta do temeljev pogoreli dve stavbi. Ogenj se je razvnel do tolikšne mere, da gasilci niso mogli pogasiti stavb, vendar pa so uspeli rešiti vse, razen dveh stanovalcev - starejše ženske, ki se je zadušila zaradi dima še preden so prišli do nje, in okoli pet let starega otroka, na katerega prisotnost v hiši so v vse-splošni zmedhi pozabili.

Otrokova mati, ki je bila, kot se zdi, prijateljica ali sorodnica lastnice hiše, je pustila drobno bitje čez noč v njeni oskrbi, ker je morala po opravkih v

Colchester. Šele ko so bili vsi rešeni in že vsa hiša v plamenih, je lastnico hiše v grozi prešinilo, kaj ji je bilo zaupano. Otrokovu reševanje se je zdelo brezupno, še posebej zato, ker je otrok spal v sobi na podstrešju. Toda eden od gasilcev se je kljub temu pogumno odločil za brezupen poizkus. Potem, ko je na hitro poizvedel v kateri sobi je otrok, se je pognal v dim in ognjene zublje.

Našel je otroka in ga prinesel na plano popolnoma nepoškodovanega. Potem, ko se je pridružil ostalim, je pripovedoval zelo nenavadno zgodbo. Izjavil je, da je bila soba, ko je prišel do nje, že vsa v plamenih. Udrl se je tudi že večji del tal, ogenj pa je krožil po sobi do okna zelo nenaravno in nerazložljivo. Kaj takšnega do tedaj še nikoli ni videl. Plameni se vogala z zibelko, v kateri je otrok spal, sploh niso dotaknili, pa čeprav je večina nosilcev tal, na katerih je bila zibelka, že do polovice pogorela. Otrok je bil seveda zelo prestrašen, toda gasilec je določno in večkrat povedal, da je, ko se je ob velikem tveganju približal otroku, zagledal angelu podobno bitje - to so njegove besede - nekaj "veličastno belega in srebrnkastega se je sklanjalo nad otroka in ga ščitilo, da ogenj ne bi zajel pregrinjala." Zagotovo se ni mogel zmotiti, je razlagal, kajti kar nekaj časa se je lesketalo v ognju in izginilo šele, ko je bil le nekaj korakov stran.

Druga nenavadna podrobnost te zgodbe pa je ta, da otrokova mati tisto noč v Colchestru sploh ni mogla spati. Nenehno jo je vznemirjala misel, da je z otrokom nekaj narobe. In to tako silno, da je vstala in se odločila, da bo preostanek noči prebila v predani molitvi, da bi obvarovala malčka pred nevarnostjo, za katero je instinktivno čutila, da mu grozi. Poseg je bil torej očitno to, kar bi kristjan imenoval odgovor na molitve, teozof, ki takšnemu dogodku da bolj znanstveno razlago, pa bi rekel, da je silno izlivanje ljubezni ustvarilo moč, ki jo je eden od naših nevidnih pomočnikov lahko uporabil, da je rešil otroka strašne smrti.

Nekaj let pred prej omenjenim dogodkom so bili na obali Temze, v bližini Maidenheada, priča še enemu izrednemu primeru zaščite otrok. Takrat jim nevarnost ni grozila od ognja, temveč od vode. Trije malčki, ki so živeli, če

se prav spominjam, v sami vasi ali v bližini vasi Shottesbrook, so se s svojo varuško sprehajali vzdolž obale. Nenadoma je okoli vogala pridrvel konj, ki je vlekel tovorno ladjo. V zmedu sta se dva od otrok znašla na napačni strani vlečne vrvi in padla v vodo. Čolnar, ki je videl nesrečo, se je nagnil nad vodo in ju skušal rešiti, ob tem pa opazil, da sta otroka “na dokaj nenaraven način” lebdela nad vodo in se mirno pomikala proti obali. To je vse, kar sta videla z varuško, otroka pa sta vztrajno zatrjevala, da sta videla “prelepo osebo, vso belo in svetlečo”, ki je stala ob njima v vodi, ju dvignila in vodila proti obali. Njuno zgodbo je podkrepila čolnarjeva hčerka, ki je, ko je zaslišala varuškino vpitje, pritekla iz kabine, češ da je tudi ona videla v vodi prelepo gospo, ki je vlekla otroka proti obali.

Brez dodatnih podrobnosti te zgodbe ni mogoče z gotovostjo reči, kateremu razredu pomočnikov je pripadal ta “angel”, vendar pa okoliščine govorijo v prid temu, da je šlo za razvito človeško bitje, ki je delovalo v astralnem telesu. To bomo lahko videli kasneje, ko bomo ta predmet obravnavali nekako z druge plati - z zornega kota pomočnikov in ne s plati tistih, katerim je bila nudena pomoč.

Primer, v katerem je posredovanje bolj določno in razločno, je podal dobro znan duhovnik dr. John Mason Neale. On navaja, da je odšel moški, kateremu je pred kratkim umrla žena, skupaj s svojimi majhnimi otroki na obisk k prijatelju, ki je občasno živel v hiši na podeželju. To je bila stara, nepravilno grajena podeželska hiša, ki je imela v pritličju dolge temne hodnike, v katerih so se otroci radi igrali. Naenkrat pa so prišli v nadstropje zelo zmedeni in začeli razlagati, da so med tekanjem po hodnikih zagledali mamu, ki jim je rekla, naj se vrnejo in ne hodijo naprej, nato pa je izginila. Preiskava je pokazala, da bi otroci, če bi šli le še nekaj stopnic naprej, padli v globok, nepokrit jašek, ki se je nevarno razpiral ravno na njihovi poti, tako da jih je materino opozorilo rešilo skoraj gotove smrti.

V tem primeru ne kaže dvomiti, da je mati še vedno ljubeče skrbela za svoje otroke z astralne ravni in da ji je (kot se je to zgodilo tudi v nekaterih drugih

primerih) njena goreča želja, da bi opozorila otroke na nevarnost, proti kateri so neprevidno drveli, dala moč, da je postala za trenutek vidna in slišna - ali pa morda le toliko, da je vtisnila v njihove ume zamisel o tem, da so jo videli in slišali. Možno je seveda tudi to, da je bil pomočnik nekdo drug in da je prevzel otrokom znano obliko, zato da jih ne bi vznemiril. Toda najpreprostejša hipoteza govori v prid temu, da posredovanje pripisemo vedno prisotni nesebični materini ljubezni, ki jo ne zastre niti prehod skozi vrata smrti.

Ta materinska ljubezen je eno izmed najsvetejših in najbolj nesebičnih človeških čutenj in tudi med najvztrajnejšimi na višjih ravneh. Ko se znajde v nižjih ravneh astralne ravni in zaradi tega še vedno v stiku z zemljo, mati ohranja zanimanje in skrb za svoje otroke, tako dolgo, dokler jih lahko vidi. Pa ne le to. Celo potem, ko vstopi v nebeški svet so njeni malčki najpomembnejši objekti njenih misli. Izobilje ljubezni, ki jo izliva na podobe otrok, predstavlja izliv duhovne moči, ki se spušča na njen naraščaj, ki se še vedno spopada z življenjem v tem nižjem svetu. Obdaja jih z živimi centri dobrodelnih energij, ki jih lahko opišemo kot resnične angele varuhe. Ponazoritev tega lahko najdete v našem šestem *Teozofskem priročniku* na strani 38.

Pred kratkim je hčerka enega naših angleških škofov med sprehodom z materjo po mestecu, v katerem živijo, neprevidno stekla čez cesto, tako da so jo podrli konje kočije, ki je ravno takrat pripeljala izza ovinka. Ko jo je videla pod konjskimi kopiti, je mati pohitela proti njej, v pričakovanju, da bo hčerka hudo poškodovana. Ta pa je vedro skočila pokonci rekoč: "Oh, mami, sploh nisem poškodovana, saj je nekaj v belem ves čas zadrževalo konje, da me niso poteptali, in mi govorilo, naj se ne bojim."

Dogodek, ki se je pripetil v Buckinghamshireu, nekje v bližini Burham Bechesa je še posebej upoštevanja vreden, zaradi dolžine časa, med katerim naj bi se ohranjalo fizično objavljanje posrednika pomoči. Opazili ste lahko, da je bilo trajanje posredovane pomoči v doslej podanih primerih stvar nekaj trenutkov, medtem ko je tem primeru pojav trajal več kakor pol ure.

Otroka manjšega kmeta so pustili, da sta se zabavala, medtem ko so bili starši in služinčad zaposleni z delom ob žetvi. Začela sta se sprehajati po gozdu, šla daleč od doma in zašla. Ko sta se ob prvem mraku starša vrnila domov, sta ugotovila, da otrok ni nikjer. Potem ko so preiskali nekaj sosednjih hiš, je oče poslal služabnike in delavce na vse strani, da bi ju poiskali.

Vendar so bila vsa njihova prizadevanja zaman in na noben klic ni bilo odgovora. Ko so se polni malodušja po določenem času zopet vsi zbrali na kmetiji, so v daljavi zagledali čudežno svetlobo, ki se je počasi pomikala preko polj proti cesti. Opisali so jo kot veliko, zlato žarečo okroglo maso, nič kaj podobno običajni svetlobi svetilke. Bližje ko je bila, bolj jasno so videli, da sta sredi nje pogumno hodila izgubljen otroka. Oče in še nekateri drugi so takoj stekli proti njima; pojavnost je vztrajala vse dotlej, dokler se ji niso približali. V trenutku, ko so prijeli otroka, pa je izginila in jih pustila v temi.

Otroka sta povedala, da sta, ko se je spustila noč, nekaj časa tavela po gozdu in se jokala, dokler se nista ulegla pod neko drevo, da bi tam prespala. Rekla sta, da ju je prebudila lepa gospa s svetilko, ju prijela za roki in peljala proti domu. Ko sta ji zastavljala vprašanja, se je samo smehljala in ni spregovorila niti besede. Te nenavadne zgodbe sta se oba trdno držala in z ničemer ni bilo moč omajati njune vere v to, kar sta videla. Posebej je potrebno poudariti, da je bila gospa, čeprav so svetlobo videli vsi prisotni in zaznali, da je osvetljevala drevesa in žive meje v svojem dosegu prav tako kot običajna svetilka, vidna le otrokoma.

3. Poglavje - Osebna izkušnja

Zgodbe, navedene v prejšnjem poglavju so sorazmerno znane in jih je mogoče najti v nekaterih knjigah, ki vsebujejo izbore takšnih poročil - predvsem v knjigi dr. Lee Moora, *More Glimpses of the World Unseen* (Novi vpogledi v nevidni svet). Primera, ki ju bom predstavil sedaj, pa še nista bila objavljena in sta se zgodila v zadnjih desetih letih - prvi meni samemu, drugi pa mojemu dragemu prijatelju, spoštovanemu članu Teozofskega društva, v katerega natančnost opazovanja ne gre dvomiti.

Moja zgodba je zelo preprosta, vendar pa zame pomembna, saj mi je posredovanje zagotovo rešilo življenje. V izjemno vetrovni noči sem se v nevihti sprehajal v eni od mirnih stranskih uličic v bližini Westbourne Grovea in se neuspešno boril z vetrom, da mi ne bi iztrgal iz rok dežnika, medtem pa intenzivno premišljeval o delu, s katerim sem se takrat ukvarjal.

Nenadoma in nepričakovano sem zaslišal dobro znani glas indijskega učitelja, ki mi je zakričal v uho: "Odskoči nazaj!". Skorajda mehanično sem ubogljivo odskočil, ne da bi kar koli pomislil. Trenutek za tem mi je iz roke sunkovito iztrgalo dežnik in predme se je, manj kot pol metra stran, zrušil ogromen dimnik. Če bi ne bilo opozorilnega glasu, bi me velikost in teža dimnika zagotovo na mestu usmrtila. In vendar je bila ulica povsem prazna

in lastnik glasu, ki me je opozoril na nevarnost je, kar zadeva fizično telo, bil sedem tisoč milj daleč.

To pa ni bil edini primer, ko sem prejel takšno nadnaravno pomoč. V mladih letih, mnogo let pred ustanovitvijo Teozofskega društva, mi je pojava drage osebe, ki je nedolgo pred tem umrla, preprečila, da bi storil, kar danes vidim kot hudo kaznivo dejanje. Takrat se mi je, ob mojem skromnem znanju, to zdelo povsem primerno in hvale vredno maščevanje. Nekoč drugič, nekoliko kasneje, a še vedno pred ustanovitvijo Teozofskega društva, sem prejel z višjih nivojev opozorilo v zelo prepričljivih okoliščinah. To je pripomoglo k temu, da sem preprečil nekemu človeku, da bi šel po poti, ki bi se lahko končala katastrofalno, pa čeprav takrat nisem imel nobenega razloga, da bi to domneval. Iz tega je razvidno, da imam tudi sam nekaj osebnih izkušenj, ki so utrdile moje verovanje v nauk o nevidnih pomočnikih, celo mimo poznavanja pomoči, ki se stalno nudi v današnjih časih.

Naslednji primer sodi med bolj presunljive. Ena od naših članic, ki mi je dovolila objaviti njeno zgodbo, ni pa želela, da objavim tudi njeno ime, se je nekoč znašla v življenjsko nevarni situaciji. Glede na razmere, katerih tukaj ne bom opisoval do potankosti, se je na eni od zelo prometnih ulic znašla sredi hudega cestnega pretepa. Nekaj ljudi v njeni bližini je zaradi udarcev hudo poškodovanih popadalo na tla in pričakovala je, da tudi njo čaka podobna usoda, kajti zdelo se je, da ni mogoče uiti s prizorišča.

Nenadoma pa jo je obdal nenavaden občutek, kot da bi jo v vrtincu odneslo iz množice in na enkrat se je znašla povsem nepoškodovana v majhni stranski ulici, vzporedni s tisto, kjer se je odvijal izgred. Bila pa je še vedno tako blizu, da je lahko slišala glasove prepirajočih in njihovo prerivanje. Obstala je presenečena nad vsem kar se ji je zgodilo, ko sta naenkrat izza vogala v ulico pritekli trije moški. Ko so jo zagledali nepoškodovano, so bili prijetno presenečeni, saj so, ko je pogumna gospa nenadoma izginila, nekaj časa mislili, da so jo podrli na tla.

Takrat ji ni padla na pamet nobena možna razlaga in domov se je vrnila v zelo skrivnostnem stanju. Ko pa je ob neki priliki o tem nenavadnem dogodku spregovorila z Madam Blavatsky, ji je ona razložila, da je njena karma očitno takšna, da je morala biti rešena iz te življenjsko nevarne situacije in da je eden od Mojstrov poslal nekoga posebej zanjo, da bi jo zavaroval, ker so jo potrebovali pri nadaljnjem delu.

Kakor koli že, ta primer ostaja izreden, tako zaradi izkazane velike moči kot zaradi neobičajne javne narave objavljanja. *Modusa operandi* si ni težko zamisliti; zagotovo jo je bilo potrebno dvigniti nad niz hiš med ulicama. Ker pa je bilo njeno telo, dokler je letelo po zraku, nevidno, je očitno, da je bila v času prehoda prekrita z nekakšnim ogrinjalom (najverjetneje iz eterične snovi).

Če bi kdo ugovarjal, češ da lahko le fizično in zato vidno zakrije fizično materijo, bi mu lahko odgovorili, da je mogoče s procesom, ki je znan vsem, ki preučujejo okultno, ukriviti žarke svetlobe (ki v vseh znanosti sedaj znanih pogojih vedno potujejo, razen če jih ne zlomimo, le premočrtno), tako da potem, ko obidejo nek predmet, zopet nadaljujejo pot v začetni smeri. In če je bilo storjeno to, potem lahko takoj ugotovimo, da bi bil tak predmet, dokler žarkom ne bi bilo dovoljeno nadaljevati običajno pot, za fizične oči popolnoma neviden. Povsem se zavedam dejstva, da znanstvenikom današnje dobe ta moja trditev zadostuje, da povedano označijo za popoln nesmisel. Vendar sem pri tem nemočen. Jaz zgolj navajam možnost, ki obstaja v naravi in katero bo brez dvoma nekega dne razkrila tudi znanost. Tako bodo morali tisti, ki ne preučujejo okultno, vse dotlej počakati s svojo presojo te opombe.

Menim, da je ta proces povsem razumljiv vsem, ki razumejo vsaj nekaj malega o okulturnih silah v naravi. Vendar pa pojav vseeno ostaja skrajno dramatičen, medtem ko bi bilo ime junakinje, če bi ga lahko razkril, porok za njegovo vernost za vse moje bralce.

Po prvi izdaji te knjižice so mi poročali še o enem nedavnem primeru posredovanja, ki je bilo mogoče nekoliko manj dramatično, vendar pa popolnoma uspešno. Neka gospa si je na dolgem potovanju z vlakom želela biti sama in si je zato rezervirala celoten kupe. V trenutku, ko je vlak zapuščal postajo je vanj vstopil moški neprijetnega in nasilnega videza in sedel na drugi konec kupeja. Gospa je bila močno vznemirjena, da bo sama s človekom tako dvomljivega značaja, vendar pa je bilo prepozno, da bi klicala na pomoč, zato je mirno obsedela in se priporočila skrbi svojega svetnika zaščitnika. Kmalu se je njen strah podvojil, saj je moški vstal in se s hudobnim nasmehom na licu napotil proti njej. Toda komaj je naredil korak, se je že obrnil in silno zaprepaden ter prestrašen vrnil na svoj sedež. Bežno je pogledala v smer, v katero je gledal prestrašen moški in zagledala pred sabo gospoda, ki je predirljivo gledal v zmedenega roparja. Gospod zagotovo ni vstopil v kupe po naravni poti. Globoko prestrašena in prevzeta zaradi pojava, si več kot pol ure ni upala spregovoriti. Gospod pa ves ta čas ni umaknil pogleda z nasilneža, ki je drgetal v drugem delu kupeja. Vlak se še ni dobro ustavil na naslednji postaji, ko je morebitni ropar z vso naglico odprl vrata in odvihral z vlaka. Globoko hvaležna, ker se ga je rešila, se je gospa obrnila k gospodu, da bi mu izrazila svojo hvaležnost, vendar pa je pred sabo zagledala le prazen sedež, čeprav ni bilo nobene možnosti, da bi v tem času neko fizično telo lahko zapustilo kupe.

V tem primeru je materializacija trajala dlje časa kot je to običajno, vendar pa ni bilo uporabljeno delovanje nobene sile - to pa tudi sicer ni bilo potrebno, saj je za doseg namena zadostovala že sama prisotnost.

Toda vse te zgodbe se nanašajo na to, kar običajno razumemo kot angelsko posredovanje in ponazarjajo le manjši del aktivnosti naših nevidnih pomočnikov. Zato bi bilo dobro, če si, preden se lotimo preučevanja drugih področij njihovega delovanja, razjasnimo, katerim razredom entitet lahko pripadajo. Naj bo to torej predmet naše nadaljnje obravnave.

4. Poglavje - Pomočniki

Pomoč lahko nudijo mnogi od številnih razredov prebivalcev astralne ravni. Posredujejo jo lahko deve, naravni duhovi ali tisti, ki jih imenujemo mrtvi, kakor tudi tisti, ki še za življenja zavestno delujejo na astralni ravni - predvsem Adepti in njihovi učenci. Če ta predmet nekoliko bolj podrobno preučimo, bomo videli, da vsi omenjeni razredi lahko in tudi sodelujejo pri tem delu, vendar pa je njihov delež v njem tako neenak, da je delo praktično omejeno le na en razred.

Razlago nam omogoča že samo dejstvo, da to delo pomoči poteka na ali z astralne ravni. Vsakemu, ki ima vsaj bežno predstavo o tem, kakšne moči ima na razpolago Adept, je takoj očitno, da bi bilo delo na astralni ravni zanj takšno zapravljanje energije, kot če bi naši vodilni znanstveniki in zdravniki zapravljali svoj čas z razbijanjem kamenja na cesti.

Delo Adepta se odvija na višjih področjih - večinoma na arupa nivojih devachanske ravni ali v nebeškem svetu, kjer lahko svoje energije usmerja tako, da vpliva na resnično človekovo individualnost in ne le na osebnost, kar je vse, kar je mogoče doseči v astralnem ali fizičnem svetu. Moč, ki jo izraža v bolj vzvišenih kraljestvih, proizvede veliko večje, dolgotrajnejše in daljnosežnejše rezultate od tistih, ki jih je mogoče doseči tu spodaj s porabo

desetkrat večje sile. Delo tam zgoraj lahko v celoti opravi le on, medtem ko lahko delo na nižjih ravneh v določeni meri opravijo tudi tisti, katerih noge se nahajajo na nižjih stopnicah velikega stopnišča, ki jih bo nekega dne pripeljalo do položaja, ki ga zaseda on.

Isto velja tudi v primeru dev. Ker pripadajo višjemu naravnem kraljestvu od našega, se zdi, da njihovo delo poteka večinoma brez kakršne koli povezave s človeštvom. In celo tisti njihovi redovi - ki jih je kar nekaj - ki se včasih odzovejo na naša višja stremjenja ali prošnje, delujejo bolj na mentalni kot pa na astralni ali fizični ravni in pogosteje delujejo v obdobjih med našimi inkarnacijami kot pa za časa naših zemeljskih življenj.

Spomnimo se lahko, da smo nekatere primere takšne pomoči opazovali med raziskovanji pododdelkov devachanske ravni, ko smo pripravljali Teozofski priročnik o tem predmetu. V enem primeru smo odkrili, da je deva učila zborovodjo cerkvenega zbora najčudovitejšo božansko glasbo; v drugem, drugačnega razreda, pa dajala navodila in napotke astronomu, ki je skušal dojeti obliko in ustroj vesolja.

To sta le dva od številnih primerov, v katerih smo odkrili, kako veliko kraljestvo dev spodbuja evolucijo in se odziva na višja človekova stremjenja po smrti. Obstajajo pa tudi metode, po katerih se je mogoče celo med zemeljskim življenjem približati tem velikim in od njih pridobiti brezmejno znanje. Vendar pa se celo tedaj takšen stik prej pridobi z dvigom na njihovo raven kot pa tako, da bi jih priklicali na našo.

V vsakdanjih dogodkih na fizični ravni življenja deva posreduje zelo redko. Dejansko je tako zelo zaposlen z veliko večjim delom na svoji lastni ravni, da se te komajda zaveda. In čeprav se občasno lahko zgodi, da se zave kakšne človeške žalosti ali težave, ki zdrami njegovo usmiljenje in ga spodbudi k temu, da bi na nek način pomagal, pa njegov globlji vpogled nedvoumno spozna, da bi na sedanji stopnji evolucije takšni posegi v večini primerov povzročili več slabega kot dobrega.

Brez dvoma je bilo v preteklosti obdobje - v zgodnjem obdobju človeške rase - ko je ta prejela veliko več pomoči od zunaj kot je to primer sedaj. V času, ko so vsi Buddhe in Manuji ter celo bolj običajni vodje in učitelji izhajali iz vrst evolucije dev ali iz popolnega človeštva bolj razvitega planeta, so vsako takšno pomoč, ki jo obravnavamo v tej razpravi, zagotovo nudila ta vzvišena bitja. Vendar pa, ko človek napreduje, se usposablja za pomočnika, najprej na fizični, nato pa na višjih ravneh. In sedaj smo dosegli stopnjo, na kateri bi si moralo biti človeštvo sposobno samo, kar v določeni meri tudi je, zagotoviti nevidne pomočnike ter tako razbremeniti ta bitja, da bi lahko opravljala bolj koristno in vzvišeno delo, ki so ga sposobna.

Očitno je, da lahko takšno pomoč, o kateri poročamo, najbolj primerno nudijo moški in ženske na določeni stopnji svoje evolucije; ne Adepti, saj so oni sposobni opravljati daleč bolj pomembno in koristno delo, pa tudi ne običajni ljudje brez posebnega duhovnega razvoja, ker niso sposobni biti v nobeno korist. Na podlagi teh ugotovitev lahko sklepamo, da je to delo na astralni in nižji mentalni ravni v glavnem v rokah učencev Mojstrov - ljudi, ki so se, čeprav trenutno še daleč od adeptstva, razvili do te mere, da so sposobni zavestno delovati na teh ravneh.

Nekateri od teh so naredili korak naprej v smeri dovršitve povezave med fizično zavestjo in tisto na višjih ravneh in imajo zato nedvomno prednost, ker se v budnem življenju spominjajo tega, kar so naredili ali se naučili v teh drugih svetovih. So pa tudi mnogi drugi, ki, čeprav za sedaj še ne zmorejo prenesti neprekinjene zavesti, kljub temu med spanjem ne zapravljajo svojega časa, temveč ga uporabljajo za plemenito in nesebično delo v korist svojih soljudi.

Kaj je to delo, bomo obravnavali v nadaljevanju, vendar pa bomo, preden vstopimo v ta del predmeta, odgovorili na ugovor, ki se pogosto navaja v zvezi s takšnim delom, ter obdelali nekatere sorazmerno redke posebne primere, v katerih so posredniki naravni duhovi ali ljudje, ki so se znebili fizičnega telesa.

Ljudje, katerih razumevanje teozofskih idej je še nepopolno, so pogosto v dvomih, ali jim je dovoljeno pomagati komu, ki se znajde v težavah in žalosti, zaradi nevarnosti, da bi s tem posegli v njegovo usodo, ki mu jo je določila popolna pravičnost večnega zakona karme. "Človek je v tej sedanji situaciji zato," pravijo, "ker si jo je zaslužil; sedaj izčrpava popoln naravni rezultat nekega zla, ki ga je storil v preteklosti. S kakšno pravico se lahko s svojim delovanjem vmešam v veliki kozmični zakon, tako da skušam izboljšati njegove pogoje, najsi na astralni ali fizični ravni?"

Dobri ljudje, ki predlagajo takšno razlago, pravzaprav izražajo, čeprav se tega ne zavedajo, velikansko samoljubje, kajti njihovo stališče vključuje dve osupljivi domnevi. Prvič, da natančno vedo, kakšna je človekova karma in kako dolgo mora trajati njegovo trpljenje; in drugič, da si oni - muhe enodnevnic - domišljajo, da lahko s svojim delovanjem ovržejo kozmični zakon in preprečijo izčrpanje karme. Prepričani smo lahko, da velika karmična božanstva lahko v celoti opravljajo svoj posel brez naše pomoči in da nas ni treba biti strah, da bi jim lahko kakršen koli naš korak povzročil najmanjšo težavo ali nevšečnost.

Če je človekova karma takšna, da mu ni mogoče pomagati, potem bodo vsi naši dobronamerni naporji v tej smeri neuspešni, čeprav bomo s svojim delovanjem pridobili dobro karmo za nas same. To, kakšna je človekova karma, se nas prav nič ne tiče; naša dolžnost je pomagati po najboljših močeh in naša pravica le, da delujemo; rezultat je v drugih in višjih rokah. Kako lahko rečemo, kako je s človekovim računom? Kaj pa, če je ravno izčrpal svojo zlo karmo in se sedaj nahaja na točki, ko potrebuje roko pomoči in olajšanja, ki ga bo dvignila iz težave ali potrtosti; zakaj ne bi imeli tega zadovoljstva in privilegija, da opravimo to ali kakšno drugo dobro delo? Če lahko pomagamo, potem že to dejstvo samo potrjuje, da si je človek zaslužil pomoč. Vendar pa tega nikoli ne vemo, dokler ne poskusimo. Kakor koli že, zakon karme bo sam poskrbel zase. Nobene potrebe ni, da bi se ubadali z njim.

Primeri, v katerih človeštvu pomagajo naravni duhovi, so zelo redki. Večina teh bitij se na daleč ogne človeku in se pred njim umika. Ne marajo njegovih izlivov in nenehnega hrupa in nemira, ki ga ustvarja okoli sebe. Razen nekaterih njihovih višjih redov, so naravni duhovi na splošno lahkomišeln in brezbrizni - bolj kot srečni otroci, ki se igrajo v izredno ugodnih fizičnih pogojih, kot pa dostojanstvena in odgovorna bitja. Pa vendar se včasih zgodi, da se kateri od njih naveže na človeško bitje in naredi zanj veliko dobrega. Toda na sedanji stopnji njegove evolucije se na ta del narave ni mogoče zanesti, da bo opravljal nekaj takega kot je stanovitno sodelovanje pri delu nevidnih pomočnikov. Podrobnejše informacije o naravnih duhovih lahko najdete v petem Teozofskem priročniku.

Nadalje, pomoč včasih nudijo tudi nedavno umrli - tisti, ki se še zadržujejo na astralni ravni in so še tesno povezani z zemeljskimi zadevami - kot (verjetno) v omenjenem primeru matere, ki je rešila svoje otroke, da niso padli v jašek. Vendar bomo hitro videli, da je količina takšne pomoči seveda izjemno omejena. Čim bolj je oseba nesebična in nagnjena k temu, da pomaga drugim, tem manjša je verjetnost, da bo pri polni zavesti obtičala na nižjih nivojih astralne ravni, s katere je zemeljska raven najdostopnejša. V vsakem primeru pa ostane v področju, s katerega je posredovanje možno, le če ne gre za izrazito hudobnega človeka, sorazmerno zelo kratek čas. In četudi lahko iz nebeškega sveta še vedno izliva dobrodejen vpliv na tiste, ki jih je ljubil na zemlji, pa je to bolj v smislu splošnega blagoslova kot pa sile, ki bi povzročila enako določne rezultate kot v obravnavanih primerih.

Mnogi od umrlih, ki si želijo pomagati tistim, ki so jih pustili za sabo, sploh ne morejo na noben način vplivati na njih, saj delovanje z ene ravni na bitje na drugi ravni, zahteva po ene strani veliko občutljivost tega bitja, po drugi pa določeno količino znanja in spretnosti s strani operaterja. Čeprav primeri pojavljanj kmalu po smrti nikakor niso neobičajni, pa redko najdemo kakšnega, v katerem je umrla oseba dejansko storila nekaj koristnega ali pa uspela vtisniti to, kar je hotela, na svojega prijatelja ali sorodnika, ki ga je obiskala. Seveda takšni primeri obstajajo - kar precej, če jih zberemo skupaj,

vendar pa niso številni, če jih primerjamo z velikim številom pojavljanja duhov. Tako mrtvi nudijo le malo pomoči - dejansko je, kar bomo kmalu pojasnili, veliko bolj običajno, da prej sami potrebujejo pomoč kot pa, da bi jo bili sposobni nuditi drugim.

Tako trenutno največje breme dela, ki ga je potrebno opraviti v tej smeri, pade na tiste žive osebe, ki so sposobne zavestno delovati na astralni ravni.

5. Poglavje - *Resničnost nad-fizičnega življenja*

Zdi se, da tisti, ki so navajeni le na običajen in nekako materialističen način mišljenja devetnajstega stoletja, težko verjamejo in v celoti razumejo stanje popolne zavesti izven fizičnega telesa. Vsekakor vsakega kristjana že sami temelji njegove veroizpovedi zavezujejo k verovanju v to, da poseduje dušo. A če mu predlagate možnost, da je ta duša dovolj realna stvar, da lahko postane v določenih okoliščinah vidna izven telesa, najsi med življenjem ali po smrti, so možnosti deset proti ena, da vam bo prezirljivo odgovoril, da ne verjame v duhove in da ta zamisel ni nič drugega kot zastarel ostanek zavrženega srednjeveškega praznoverja.

Če bi torej želeli dojeti delo združbe nevidnih pomočnikov in se morda sami naučiti, da bi pri njem pomagali, se moramo najprej otresti spon sodobnega mišljenja o teh stvareh. Prizadevati si moramo poseči za veliko resnico (ki je za mnoge med nami nazorno dejstvo), da fizično telo preprosto ni nič drugega kot le nosilec ali ogrinjalo dejanskega človeka. Ob smrti ga trajno odložimo, vendar pa ga začasno odložimo vsako noč, ko

gremo spat - dejansko je postopek potapljanja v spanec sestavljen iz tega drsenja dejanskega človeka v njegovem astralnem nosilcu iz fizičnega telesa.

Ponovno poudarjam, da ne gre zgolj za neko hipotezo ali premeteno domnevo. Mnogi med nami lahko izvedejo (in tudi vsak dan izvajajo) to osnovno magično dejanje pri polni zavesti - po volji prehajajo z ene ravni na drugo. Ko to jasno razumemo, potem postane očitno, kako groteskno nesmiselna se jim zdi običajna nerazumna trditev, da to sploh ni mogoče. To je podobno kot če bi nekemu rekli, da ne more zaspati in da je to, če misli, da je kdaj koli spal, le sad njegovih halucinacij.

Človek, ki še ni razvil povezave med fizično in astralno zavestjo, ni sposoben po volji zapustiti svoje gostejše telo ali se spomniti večine tega, kar se mu dogaja, ko je izven njega. Ostaja pa dejstvo, da ga zapusti vsakokrat, ko zaspi, in da ga lahko vidi vsak izurjen jasnovidec, kako lebdi nad njim ali pa tava naokoli v manjši ali večji oddaljenosti od fizičnega telesa.

Pri povsem nerazvitem človeku astralno telo lebdi bližje njegovemu fizičnemu telesu, le malo manj v snu kot fizično ter je sorazmerno brezoblično in nerazvito. Ni ga mogoče odtegniti iz neposredne bližine fizičnega telesa, ne da bi to povzročilo neprijetno počutje in prebuditev. Bolj ko se človek razvija, bolj postaja tudi njegovo astralno telo določno in zavestno ter zato bolj ustrezen nosilec. Pri večini inteligentnih in kultiviranih ljudi je stopnja zavedanja že upoštevanja vredna. Človek, ki je duhovno razvit, pa je enako celovit v tem nosilcu kot v gostejšem telesu.

Čeprav je lahko človek v snu polno zavesten na astralni ravni in se po njej svobodno giblje, če si to želi, to še ne pomeni, da se je pripravljeno pridružiti skupini pomočnikov. Večina ljudi na tej stopnji je še vedno tako prežeta s tokom svojih lastnih misli - običajno z nadaljevanjem tistih, ki so jih zasnovali v budnem stanju - da so podobni v študij zamaknjenemu človeku, ki je tako prevzet, da se ne zaveda ničesar, kar se dogaja okoli njega. V številnih ozirih je kar prav, da je temu tako, kajti na astralni ravni je namreč veliko

vznemirljivih in grozljivih stvari za nekoga, ki še nima poguma, porojenega iz celovitega poznavanja dejanske narave vsega, kar bo videl.

Včasih se človek postopoma dvigne iz tega stanja - se nekako prebudi za astralni svet okoli sebe. Vendar pa pogosto ostane v tem stanju, dokler ga ne vzame v roke in prebudi nekdo, ki je na tej ravni že dejaven. Seveda pa to ni odgovornost, ki bi jo smeli prevzeti lahkotno, saj je človeka, čeprav ga je sorazmerno lahko prebuditi na astralni ravni, praktično nemogoče ponovno spraviti v stanje sna, razen z najbolj nezaželenim izvajanjem mesmeričnega vpliva. Zato se mora član skupine delavcev, preden na takšen način prebudi sanjajočega, trdno prepričati, da je človekova naravnost takšna, da bo koristno uporabil dodatne moči, ki mu bodo položene v roke, kakor tudi to, da ima človek dovolj znanja in poguma, da je upravičeno prepričan, da zaradi tega ne bo utrpel nobene škode.

Na takšen način izpeljana prebuditev, bo človeka postavila v položaj, da se bo lahko, če bo hotel, pridružil skupini tistih, ki pomagajo človeštvu. Vendar pa je potrebno jasno razumeti, da to ne prinese nujno ali običajno tudi moč spominjanja kakršnega koli delovanja v budni zavesti. Človek si mora to zmožnost pridobiti sam. In v večini primerov do tega ne pride še vrsto let po tem - morda celo ne v istem življenju. Na srečo pa to pomanjkanje spomina v telesu nikakor ne vpliva na delo izven telesa, tako da to ni pomembno, razen zaradi osebnega zadovoljstva, ki ga ima človek, ko v budnih urah ve, v kakšne oblike dejavnosti je bil vključen med spancem. To, kar je dejansko pomembno, je le to, da je delo opravljeno - ne pa to, da vemo, kdo ga je opravil.

6. Poglavje - Pravočasno posredovanje

Čeprav je to delo na astralni ravni raznovrstno, pa je vse usmerjeno v en sam velik cilj - v pospeševanje, četudi po skromnih stopnjah, procesa evolucije. Občasno je povezano z razvojem nižjih kraljestev, ki ga je mogoče pod določenimi pogoji nekoliko pospešiti. Naši vodje Adepti jasno priznavajo dolžnost do teh nižjih kraljestev, elementalnega, kakor tudi živalskega in rastlinskega, kajti v nekaterih primerih se njihov napredek odvija le preko stika s človekom ali ob njegovi uporabi.

Seveda pa je precej večji in pomembnejši del tega dela na tak ali drugačen način povezan s človeštvom. Nudenja služenja so mnogo in raznovrstna, vendar v glavnem zadevajo človekov duhovni razvoj. Takšni fizični posegi, kot so omenjeni v začetnem delu te knjige, so izjemno redki. Pa vendar se občasno dogajajo. Čeprav bi želel bolj poudariti možnost izvajanja mentalne in moralne pomoči našim soljudem, bo morda dobro, če predstavim tudi dva ali tri primere, v katerih so meni znani ljudje, posredovali fizično pomoč tistim, ki so jo hudo potrebovali. Tako bo mogoče te primere iz izkušenj pomočnikov primerjati s poročili tistih, ki so to nadnaravno pomoč prejeli - s tem mislim na tovrstne zgodbe, ki jih v literaturi omenjajo kot tako imenovane "nadnaravne pojave".

V času nedavnega upora v Matabelelandu je bila ena od naših članic poslana na dobrodelno nalogo, ki lahko služi kot primer ponazoritve načina, na katerega se občasno izvaja pomoč na teh nižjih ravneh. Neko noč je v tej pokrajini določen kmet s svojo družino mirno spal v namišljeni varnosti, ne da bi se sploh zavedal, da se le pet milj od njih skriva podivjana horda sovražnikov, ki kuje hudoben načrt, da bi ga umorila in oropala. Naloga naše članice je bila, da na ta ali oni način zbudi spečo družino in jo opozori na strašno nevarnost, ki ji je tako nepričakovano pretila, kar pa nikakor ni bila lahka naloga.

Poskus, da bi vtisnila v kmetov um misel o prežechi nevarnosti, je bil povsem neuspešen. In ker je nujnost primera zahtevala odločen poseg, se je odločila, da se bo materializirala v tolikšni meri, da bo lahko stresla gospodinjo za ramo in jo prisilila, da bo vstala in pogledala naokoli. Ko je videla, da je uspela pritegniti pozornost, je izginila, kmetova žena pa vse do današnjih dni ni odkrila, katera od sosed jo je zbudila in tako rešila življenja celotne družine, ki bi bila pol ure kasneje gotovo pobita v svojih posteljah, če ne bi prišlo do tega skrivnostnega posredovanja. Prav tako še dandanes ne more razumeti, kako je ta prijateljica lahko vstopila v hišo, ko pa so bila vsa vrata in okna varno zapahnjena.

Ker je bila tako nepričakovano zbujena, se je gospodinja nagibala k temu, da je šlo le za sanje. Vendar pa je kljub temu vstala in pogledala naokoli, da bi preverila, če je vse v redu. Na srečo je to naredila, kajti, čeprav v hiši ni bilo nič narobe, je lahko, ko je odprla okno, zagledala zaradi oddaljenega požara rdeče ožarjeno nebo. Na hitro je zbudila moža in ostale družinske člane. Tako so zaradi tega pravočasnega opozorila uspeli pobegniti v bližnje skrivališče tik pred prihodom horde divjakov, ki je razrušila hišo in uničila polja, a bila razočarana, ker niso našli pričakovanega človeškega plena. Lahko si predstavljate, kako se je počutila rešiteljica, ko je lahko nekaj dni kasneje v časopisu prebrala poročilo srečni rešitvi te družine.

7. Poglavje - “Angelska sodba”

Čeprav je šlo le za reševanje enega življenja, bo ta prelepa zgodba, ki se je zgodila pred kratkim, predstavila drugi primer posredovanja na fizični ravni. Vendar pa je potrebno uvodoma podati nekaj pojasnil. Naši evropski skupini pomočnikov pripadata dva, ki sta bila dolgo tega, ko sta živela v starem Egiptu, brata. Tudi sedaj sta nežno navezana drug na drugega. V sedanji inkarnaciji sta si po letih zelo narazen. Eden je že sredi življenjske poti, drugi pa je bil v času dogodka v fizičnem telesu še otrok, vendar pa izjemno napreden in obetajoč ego. Seveda je starejši prevzel nalogo urjenja in vodenja mlajšega skozi okultno delo, kateremu sta tako srčno predana. In ker sta oba polno zavestna na astralni ravni, preživita večino časa, ko njuni fizični telesi spita, v skupnem delu pod vodstvom njunega skupnega Mojstra in posredujeta pomoč živim in mrtvim, kolikor je le v njuni moči. Predstavil bom zgodbo o posebnem dogodku, ki jo prenašam iz pisma, ki ga je takoj po njem napisal starejši od dveh pomočnikov. Ta opis je bolj živ in slikovit kot bi lahko kakršno koli poročilo neke tretje osebe.

“Hodila sva po nekih povsem drugih opravkih, ko je Cyril nenadoma zavpil: ‘Kaj pa je to?’, kajti zaslišala sva grozovit krik bolečine in strahu. V trenutku sva se znašla na mestu dogodka in odkrila, da je enajst ali dvanajstletni

deček padel čez rob prepada na pečine in se hudo ranil. Ubogi otrok si je zlomil roko in nogo. A najhujša je bila grozovita rana na bedru, iz katere je neustavljivo lila kri. Cyril je zavpil: 'Hitro mu pomagajva, sicer bo umrl!'

V tovrstnih težavnih položajih mora človek misliti hitro. Jasno je bilo, da je potrebno storiti dve stvari: ustaviti krvavitev in zagotoviti pomoč na fizični ravni. Moral sem materializirati Cyrila ali sebe, saj sva potrebovala fizični roki, da bi takoj obvezala rano. Poleg tega se je zdelo, da bo bolje, če bo v tej svoji težavi ubogi deček videl nekoga ob sebi. Čutil sem, da se bo nedvomno bolje počutil ob Cyrilu kot ob meni, medtem ko bom jaz lahko hitreje zagotovil pomoč kot Cyril, tako da je bila delitev dela očitna.

Načrt se je sijajno iztekel. Takoj sem materializiral Cyrila (on še ne ve, kako naj to stori sam) in mu naročil naj z dečkovim robčkom poveže rano tako, da skozi vozle povleče palico in jo dobro zategne. 'Ali ga ne bo to grozovito bolelo?' je vprašal Cyril, a kljub temu to storil, tako da je kri prenehala liti. Ranjeni deček se je zdel na pol nezavesten in je komajda lahko govoril. Toda, ko je nad seboj zagledal svetlečo priliko, ki se je zaskrbljeno sklanjala nadenj, je vprašal: 'Gospod, ali si mogoče angel?' Cyril se je pristrčno nasmejal in odgovoril: 'Ne, sem le deček, ki ti je prišel pomagat.' Pustil sem ga tam, da bi tolažil trpečega in pohitel k dečkovi mami, ki je živela okoli kilometer in pol stran.

Ne morete si misliti, kakšne težave sem imel s tem, da sem ženski vcepil v glavo, da je nekaj narobe z njenim sinom. Končno je le odložila ponev, ki jo je pomivala, in na glas rekla: 'Ne vem, kaj me je prijelo, vendar moram poiskati svojega sina.' Potem, ko se je odpravila, sem jo lahko brez večjih težav vodil v pravo smer, pa čeprav sem sočasno z močjo volje ohranjal skupaj Cyrila, vse dotlej, dokler ni angel nenadoma izginil izpred oči ubogega otroka.

Veste, ko materializirate obliko, spreminjate materijo iz njenega naravnega v drugo stanje - ob tem se nekako začasno zoperstavljate kozmični volji. In če z nje odvrnete pozornost le za pol sekunde, se kot blisk povrne v svoje

izvorno stanje. Ženski tako nisem mogel posvečati več kot le polovico svoje pozornosti, vendar pa sem jo vseeno nekako pripeljal do roba prepada in dopustil, da je Cyril izginil, ko je prišla okoli vogala. A kljub temu ga je videla, tako da ima vas sedaj zapis enega od najbolj prepričljivih angelskih posredovanj.

Do nesreče je prišlo zgodaj zjutraj, zvečer pa sem (astralno) pogledal k družini, da bi videl, kako se odvijajo zadeve. Dečkova roka in noga sta bili v opornici in velika rana oskrbljena. Bled in slaboten je ležal v postelji, vendar je vse kazalo na to, da bo sčasoma okreval. Okoli matere je bilo nekaj sosed, ona pa jim je pripovedovala zgodbo, ki bi se zdela zelo čudna tistemu, ki je poznal prava dejstva.

Gostobesedno je razlagala, da ne more povedati, kaj točno jo je obšlo in povzročilo, da je začutila, da se je moralo nekaj zgoditi s sinom in da ga mora poiskati; kako je sprva mislila, da je to nesmisel in zato skušala odgnati to čutenje, 'a zaman - morala je iti'. Povedala je, da ne ve natančno, kaj jo je vleklo k prepadu in zakaj ni šla po neki drugi poti; da se je kar zgodilo, in da je, ko je prišla okoli vogala, zagledala sina, oprtega na steno, ob njem pa 'najčudovitejšega otroka, kar jih je kdaj koli videla, v belem in svetlečem oblačilu, z rožnatimi lički in ljubkimi rjavimi očmi;' in kako se ji je ta 'nebeško' smehljaj in naslednji trenutek izginil, tako da ni vedela, kaj naj si misli; in da je nato kar naenkrat začutila, za koga je šlo, padla na kolena in se zahvalila Bogu, da je poslal njenemu sinu pomagat enega od svojih angelov.

Nato je opisala, kako je sina dvignila in odnesla domov, kako mu je hotela sneti robec, ki se je globoko zarezal v njegovo ubogo nogo, pa ji on tega ni dovolil, ker mu je nogo povezal angel in rekel, da se je ne sme dotikati; in kako ji je zdravnik, potem ko mu je to povedala, razložil, da bi otrok, če bi ga odvezala, gotovo umrl.

Nato je povedala še dečkov del pripovedi - kako je kmalu po padcu prišel k njemu ta čudoviti mali angel (vedel je, da je angel, ker s stene daleč na-

okrog ni videl nikogar - le da ni mogel razumeti, zakaj nima kril in zakaj mu je rekel, da je samo deček), ki ga je oprl na steno, mu povil nogo ter se začel z njim pogovarjati, mu rekel, naj se ne boji, ker je šel nekdo po njegovo mamo in bo kmalu prišla; kako ga je poljubil in ga skušal potolažiti, in kako so ga ves čas držale njegove mehke, majhne, tople roke, ko mu je pripovedoval nenavadne, lepe zgodbe, ki se jih ni mogel več jasno spomniti; da pa so morale biti zelo dobre, ker je skoraj pozabil, da je ranjen, dokler ni zagledal mamo; in kako mu je nato zagotovil, da bo kmalu z njim vse v redu, se mu nasmehnil in mu stisnil roko, nato pa nekako izginil.

Odtlej je v vasi prišlo do pravega religioznega preporoda! Duhovnik jim je povedal, da mora takšno jasno znamenje božanske previdnosti pomeniti opomin vsem, ki so se posmehovali resničnosti svetega pisma in krščanske vere - in zdi se, da v tem presenetljivem predlogu nihče ni zaznal strahovite prevzetnosti.

Toda učinek na dečka je bil nedvomno dober, tako v moralnem kot v fizičnem smislu. Pred tem je bil dokaj brezskrben navihanec, sedaj pa čuti, da je 'njegov angel' lahko kadar koli ob njem in da zato, da ga on ne bi videl ali slišal, ne bo delal ali govoril kar koli slabega ali nasilnega. Največja njegova želja je, da bi ga nekega dne spet videl, in ve, da bo njegov obraz prvi, ki ga bo pozdravil ob prehodu na drugo stran."

Zares lepa in čustvena zgodba. Moralna prebuditev, ki jo je sprožil dogodek, je vas in duhovnika morda privedla do *non sequitur* (napačnega sklepanja, op. p.), vendar pa pričevanje o obstoju nečesa onstran te materialne ravni lahko ljudem zagotovo prinese več dobrega kot pa slabega. Navsezadnje pa so bile tudi materine ugotovitve glede tega, kaj je videla, povsem točne, čeprav bi ob večjem znanju stvari gotovo povedala nekoliko drugače.

Zanimivo dejstvo, ki ga kasneje odkril pisec pisma, na zanimiv način dodatno osvetljuje razloge v ozadju takšnih dogodkov. Izkazalo se je, da sta se dečka že srečala in da je bil pred kakšnimi tisočimi leti tisti, ki je padel s stene, suženj onega drugega in da je ob tveganju lastnega rešil življenje svo-

jega mladega gospodarja, zaradi česar ga je ta osvobodil. Sedaj, dolgo po tistem dogodku pa je gospodar, ne le odplačal svoj dolg, temveč svojem nekdanjem sužnju ponudil visok ideal in spodbudo k moralnosti življenja, kar bo verjetno v celoti spremenilo tok njegove nadaljnje evolucije. Kako zelo resnično je, da karma nikoli ne pozabi nagraditi nobeno dobro delo, ne glede na to, kako zakasnelo se zdi njeno delovanje - da:

Četudi božji mlini meljejo počasi,
pa meljejo neskončno drobno;
da tisti, ki potrpežljivo čaka,
prav natančno vse zdrobi.

8. Poglavje - Zgodba o ognju

Neko drugo delo, ki ga je opravil isti deček, Cyril, ponuja skoraj natančno vzporednico zgodbam iz knjig, opisanih že v prejšnjih poglavjih. S starejšim prijateljem sta neke noči opravljala običajne naloge, ko sta pod sabo zagledala odsev velikega ognja in se brez obotavljanja spustila navzdol, da bi videla, če lahko kakor koli pomagata.

V plamenih je bil velik hotel, ogromno orientalsko počivališče za karavane na robu velikega jezera. Večnadstropna zgradba je tvorila tri stranice četverkotnika okoli nekakšnega vrta, posajenega z drevesi in cveticami, medtem ko je četrto predstavljalo jezero. Dve krili hotela sta se spuščali naravnost do jezera. Velika balkonska okna na koncih obeh kril so se skorajda nagibala nad jezero in pod sabo puščala le dva ozka prehoda.

Pročelje in krili so bili zgrajeni okoli notranjih vodnjakov, ki so vsebovali tudi zamrežene jaške dvigal, tako da se je ogenj, ko je enkrat izbruhnil, razširil s skoraj neverjetno hitrostjo. In preden sta ga naša prijatelja na svojem astralnem popotovanju videla, so bila v plamenih že vsa srednja nadstropja treh velikih blokov. Na srčco so vse stanovalce - razen majhnega dečka - že rešili, čeprav so nekateri utrpeli zelo resne opekline in druge poškodbe.

Dečka so pozabili v eni od gornjih sob levega krila, kajti starša sta bila na plesu in sploh nista vedela za ogenj, medtem ko se seveda nihče drug ni spomnil nanj, dokler ni bilo že prepozno. Ogenj se je na srednjih nadstropjih že tako zelo razširil, da ni bilo mogoče storiti ničesar, tudi če bi se kdo spomnil na otroka. Okno njegove sobe je gledalo na vrt, tako da je bil popolnoma odrezan od zunanje pomoči. Poleg tega se nevarnosti sploh ni zavedal, saj je zaradi gostega, dušечеge dima, ki je postopoma napolnjeval sobo, vse globlje tonil v sen, dokler ni bil popolnoma omamljen.

V tem stanju ga je našel Cyril, ki ga, kakor se zdi, še posebej pritegne k otrokom v nevarnosti. Najprej je poskušal vplivati na nekaj ljudi, da bi se spomnili na dečka, vendar zaman; sicer pa se je zdelo le malo verjetno, da bi mu lahko pomagali, tako da je kmalu postalo očitno, da je to le zapravljanje časa. Nato je, tako kot v prejšnji zgodbi, starejši Cyrila materializiral v sobi in mu naročil, naj prebudi in dvigne na pol omamljenega dečka. Po precejšnjih težavah mu je to do določene mere uspelo, vendar pa je deček ostal v na pol omamljenem, pol-zavestnem stanju skozi celotno dogajanje, ki je sledilo, tako da ga je moral porivati in vleči, ga voditi in mu pomagati ob vsakem gibu.

Dečka sta se najprej splazila iz sobe do osrednjega hodnika, ki je vodil skozi celotno krilo, in ko je Cyril odkril, da je postal ta zaradi dima in plamenov, ki so začeli prodirati skozi tla, neprehoden za fizično telo, je dečka spravil nazaj v sobo in skozi okno na okoli čevelj široko kamnito polico, ki je tekla pod okni po celotni dolžini bloka. Po tej mu je uspelo voditi svojega tovariša, na pol loveč ravnotežje na robu podboja, na pol plavajoč po zraku, pa vendar skozi na zunanji strani, da se prijatelju ne bi vrtelo in da ga ne bi bilo strah, da bo padel.

Proti koncu bloka, ki je bil najbolj blizu jezeru in kjer se je zdelo, da se ogenj še ni toliko razbohotil, sta se povzpela skozi odprto okno in zopet dosegla hodnik, v upanju, da bosta na tistem koncu našla še vedno prehodne stopnice. Vendar pa je bilo tudi tu že vse polno dima in ognja; zato sta se splazila nazaj po hodniku, Cyril pa je dečku svetoval, naj ima usta čim bližje tlom,

dokler nista prišla do zamrežene kletke dvigala, ki se je spuščala po dolgem jašku navzdol v središče bloka.

Dvigalo je bilo seveda na dnu, vendar pa se jima je uspelo spustiti po rešetki znotraj kletke, dokler nista stopila na streho dvigala. Tu sta obtičala, vendar pa je Cyril na srečo odkril vratca, ki so se odpirala iz kletke dvigala v neko vrsto mezanina tik nad tlemi. Preko tega sta dosegla hodnik in ga prečkala, čeprav je bil deček že povsem omotičen od dima. Nato sta našla pot skozi eno od sob na nasprotni strani in končno splezala skozi okno in se znašla na strehi verande, ki je tekla nad vrtom vzdolž celotnega pritličja.

Dokaj lahko sta se spustila navzdol po enem od stebrov in prišla na vrt; vendar pa je bila tudi tu vročina neznosna in pretila je velika nevarnost, da se zrušijo zidovi. Tako je poskušal Cyril peljati svojega prijatelja okoli konca prvega in nato drugega krila, toda v obeh primerih so zublji že udarili na plano, tako da so bili ozki, viseči prehodi povsem neprehodni. Končno sta se zatekla v enega od čolnov, ki so bili privezani ob stopnice sidrišča, kjer se je vrt spuščal k jezeru, ga odvezala in odveslala na jezero.

Cyril je nameraval veslati okoli gorečega krila in tam odložiti rešenega dečka, vendar pa sta nedaleč od obale naletela na jezerski parnik, s katerega so ju potniki lahko dobro videli, saj je bilo celo jezero tako razsvetljeno od sija gorečega hotela, da je bilo svetlo kot sredi dneva. Parnik se je približal čolnu, da bi ju pobrali, vendar pa je posadka v njem našla le enega dečka - kajti starejši prijatelj je Cyrilu takoj omogočil, da je zdrsnil nazaj v svojo astralno obliko in razpršil gosto materijo, ki je začasno tvorila fizično telo, tako da je postal neviden.

Seveda so vse so podrobno preiskali, vendar drugega dečka niso mogli najti, tako da so skleпали, da je, ko so se jima približali s parnikom, gotovo padel v jezero in utonil. Rešeni deček je takoj po tem, ko je bil varno na palubi, padel v globoko nezavest, tako da od njega niso mogli izvedeti nič. Ko pa si je opomogel, je bilo vse, kar je lahko povedal, le to, da je drugega dečka

videl le še trenutek pred tem, ko je prišla ladja, potem pa se ni spominjal ničesar več.

Ladja je odplula po jezeru do kraja, ki je bil oddaljen kakšna dva dneva plovbe, tako da je minil cel teden preden so rešenega dečka lahko vrnili njegovim staršem, ki sta bila seveda prepričana, da je izginil v plamenih, kajti, čeprav je bil vložen napor, da bi v njuna uma vtisnili dejstvo, da je bil njun sin rešen, pa to ni bilo mogoče, tako da si lahko predstavljamo, kako veliko je bilo njuno veselje ob ponovnem snidenju.

Deček se še vedno dobro počuti in ni nikoli pozabil na čudovito dogodivščino. Velikokrat je obžaloval, da je prijazen rešitelj tako skrivnostno izginil prav v trenutku, ko se je zdelo, da sta končno izven nevarnosti. Dejansko si je drznil celo razmišljati, da morda sploh ni izginil - da je bil njegov rešitelj princ iz pravljice. Seveda pa ta zamisel izvablja pri njegovih starših le strpne nasmeh večvrednosti. Karmično zvezo med dečkom in rešiteljem še nismo našli, je pa neka zagotovo obstajala.

9. Poglavje - Materializacija in odboj

Ob srečanju s takšnimi zgodbami, študentje pogosto sprašujejo, ali je med temi smrtno nevarnimi dogodki nevidni pomočnik popolnoma varen - na primer, ali ni bil deček, ki je bil materializiran zato, da bi rešil drugega iz goreče hiše, tudi sam v neki nevarnosti - ali njegovo fizično telo ne bi utrpelo nobenih posledic zaradi odboja, če bi šla njegova materializirana oblika skozi plamene ali če bi padla z visoke police, po robu katere je tako nepri-
zadeto hodila. Ker dejansko vemo, da je v mnogih primerih povezava med materializirano obliko in fizičnim telesom dovolj tesna, da pride do odboja, ali se ne bi to lahko zgodilo tudi v tem primeru?

Ta predmet odboja je zelo težko razumljiv in zapleten, tako da nikakor še nismo v položaju, da bi lahko v celoti pojasnili ta nenavaden pojav. Da bi popolnoma razumeli to zadevo, bi bilo verjetno nujno, da bi dojeli zakone sorodnega vibriranja na več kot eni ravni. Pa vendar iz opazovanj poznamo nekatere pogoje, ki omogočajo njegovo delovanje, in nekatere, ki ga določno izključujejo, tako da mislim, da lahko upravičeno rečemo, da v tem primeru odboj nikakor ni bil mogoč.

Da bi videli, zakaj je temu tako, se moramo najprej spomniti na to, da obstajajo najmanj tri dobro opredeljene različice materializacije, česar se

zaveda vsak, ki ima sploh neko širšo izkušnjo z duhovnostjo. Trenutno nimam namena razlagati, kako se te tri različice izvedejo, ampak zgolj poudariti nedvomno dejstvo njihovega obstoja.

1. Obstaja materializacija, ki ni vidna, čeprav je otipljiva, za običajni fizični vid. Takšne narave so nevidne roke, ki se na seansi tako pogosto oklenejo nekoga roke ali ga udarijo v obraz, in ki včasih prenašajo po zraku fizične predmete ali udarjajo po mizi - čeprav ta dva zadnja pojava seveda z lahkoto proizvedemo tudi brez materializirane roke.

2. Obstaja materializacija, ki je vidna, vendar pa ni otipljiva - duhovna oblika, skozi katero roke prehajajo kot skozi prazen zrak. V nekaterih primerih je ta različica očitno meglena in neotipljiva, vendar pa je v drugih njena pojavnost tako zelo normalna, da nihče, dokler je kdo ne poskusi prijeti, ne podvomi v njeno trdnost.

3. Obstaja pa tudi popolna materializacija, ki je tako vidna kot otipljiva - ki ni le na zunaj podobna vašemu umrlemu prijatelju, temveč se tudi prijazno rokuje z vami na način, ki ga tako zelo dobro poznate.

Medtem ko obstaja precej pričevanj, ki kažejo na to, da prihaja pod določenimi pogoji do odboja pri tretji vrsti materializacije, pa nikakor ni tako gotovo, da se to lahko zgodi tudi v prvem ali drugem razredu. V primeru deškega pomočnika materializacija verjetno ni bila tretjega tipa, kajti vedno se posveča zelo veliko skrb temu, da se ne bi potrošilo več sile kot je to potrebno, da bi se proizvedlo zahtevan rezultat, pri čemer je očitno, da se za ustvarjanje delnih oblik, ki smo jih uvrstili v prvi in drugi razred, porabi manj energije. Možno je, da je bila na dotik trdna le roka, s katero je deček držal svojega tovariša, in da bi se izkazalo, če bi to preverili, da je bil preostanek njegovega telesa, čeprav je bil na videz popolnoma naraven, precej manj otipljiv.

Vendar pa je, ne glede na to možnost, potrebno obravnavati še neko drugo stvar. Ko pride do popolne materializacije, najsi je pri tem oseba živa ali mrtva, je potrebno za ta namen nakopičiti neko vrsto fizične materije. Pri

spiritističnih seansah se ta materija večinoma pridobi iz eteričnega dvojnika medija - včasih celo iz njegovega fizičnega telesa, saj so zabeleženi primeri, pri katerih se je med odvijanjem objavljani takšnega značaja njegova teža zelo pomembno zmanjšala.

To metodo uporabljajo entitete, ki usmerjajo seanso, preprosto zato, ker je to, kadar je na voljo nek medij, najbolj preprost način za izvedbo materializacije. Zaradi tega se vzpostavi zelo tesna zveza med medijem in materializiranim telesom in s tem pride do najbolj jasne oblike pojava, ki ga (čeprav ga razumemo zelo nepopolno) imenujemo odboj. Če bi se na primer roke materializiranega telesa obarvale s kredom, bi potem to kredo našli na rokah medija, pa čeprav bi bil morda ta ves čas skrbno zaprt v kabinetu, pod pogoji, ki bi popolnoma izključili kakršen koli sum v prevaro. Če bi materializiranemu telesu povzročili kakršno koli poškodbo, bi se ta skrbno poustvarila na ustreznem delu telesa medija; lahko bi prišlo celo do tega, da bi v telesu medija našli hrano, ki jo je zaužila prikazen - po moji lastni izkušnji se je to zgodilo vsaj v enem primeru.

Vendar pa je bilo v primeru, ki smo ga opisali, precej drugače. Cyril se je nahajal tisoče milj od svojega spečega fizičnega telesa, zato njegov prijatelj ni mogel iz njega izvleči eterične materije, kajti takšno obremenitev telesa nekoga drugega bi mu, celo za najbolj plemenit namen, zagotovo preprečevala tudi pravila, v okviru katerih izvajajo svoje delo pomoči učenci velikih Mojstrov Modrosti. Poleg tega bi bilo to tudi povsem nepotrebno, saj je, ko se zdi materializacija zaželeno, pomočnikom pri roki precej manj nevarna metoda - zgostitev potrebne količine materije iz okoliškega etra ali celo iz fizičnega zraka. Ta spretnost, ki je zagotovo onstran moči povprečne entitete, ki se objavlja na seansah, pa ne predstavlja nobene težave za študenta okultne kemije.

Bodite pozorni na razliko v doseženem rezultatu. V primeru medija imamo materializirano obliko, ki je najtesneje povezana s fizičnim telesom in ustvarjena iz njegove substance ter zato zmožna proizvesti vse pojave odboja. V primeru pomočnika imamo tudi natančno reprodukcijo fizičnega telesa,

ki pa je ustvarjena z mentalnim naporom iz materije, ki sploh ne pripada temu telesu in ne more odbojno delovati nanj nič bolj kot navaden marmornat kip.

Zato prehod skozi plamene ali padec z okenske police tudi ni mogel prestrašiti deškega pomočnika in ob neki drugi priliki nekega drugega člana te združbe, ki se je, čeprav materializiran, lahko brez kakršne koli neprijetnosti za fizično telo spustil v potapljačo se ladjo (glej stran 77).

V obeh, zgoraj opisanih primerih njegovega dela, ste lahko zaznali, da se deček Cyril ni bil sposoben sam materializirati in da je to moral zanj izvesti starejši prijatelj. Omembe vredna je še ena njegova izkušnja, ker nam ponuja primer, v katerem se je bil sposoben pojaviti s silnostjo usmiljenja in odločnostjo volje - primer, ki je nekako podoben predhodno omenjenemu primeru matere, ki jo je ljubezen usposobila za to, da se je nekako objavila in rešila življenja svojih otrok.

Čeprav se zdi še tako nerazložljivo, pa ni dvoma, da v naravi obstaja ta presenetljiva moč delovanja volje na materijo vseh ravni. Če je moč dovolj velika, potem je z njenim neposrednim delovanjem mogoče proizvesti praktično kakršen koli rezultat, ne da bi pri tem človek, ki izraža to voljo, karkoli vedel ali mislil na to, kako naj opravi takšno delo. Na voljo je veliko pričevanj, da se ta moč izraža v primeru materializacije, čeprav je to običajno umetnost, ki se je potrebno naučiti kot vsake druge. Nek povprečen človek se na astralni ravni zagotovo ne more nič lažje materializirati, če se ni naučil, kako naj to naredi, kot na tej ravni povprečen človek igrati violino, če se tega ni predhodno naučil. Vendar pa obstajajo, kar bo razvidno iz naslednje pripovedi, tudi izjemni primeri.

10. Poglavje - Brata

Ta zgodba je bila objavljena novembra 1897 na 229. strani *The Theosophical Review*, izpod peresa s precej večjo zmožnostjo dramatizacije od moje in z opisom podrobnosti, za katere tukaj žal nimam prostora. Zato bralcu predlagam naj se obrne na to poročilo, saj bo moj opis primera zgolj kratek, a dosleden obris. Imena so seveda izmišljena, vendar pa so dogodki navedeni z vestno natančnostjo.

Naši *dramatis personae* sta brata, sinova podeželskega gospoda - Lancelot, star trinajst, in Walter, enajst let - zelo dobra fanta, zdrava in takšna kot stotine drugih v tem spodobnem okolju, brez kakršnih koli psihičnih usposobljenosti, razen precejšnje mere keltske krvi. Morda je bila njuna najbolj pozornost vzbujajoča poteza silovitost medsebojne naklonjenosti, saj sta bila preprosto neločljiva - eden brez drugega nista šla nikamor in mlajši je idealiziral starejšega tako kot to lahko le mlajši deček.

Nekega nesrečnega dne je Lancelot padel s svojega ponija in se ubil. Za Walterja je svet postal prazen. Otrokovo žalovanje je bilo tako realno in hudo, da ni mogel ne jesti ne spati. Mati in varuška sta bili obupani in nista vedeli, kaj bi še storili zanj. Gluh je bil za vsakršno prepričevanje ali grajo. Ko sta mu rekli, da je žalovanje škodljivo in da je njegov brat v nebesih, je

preprosto odgovoril, da on v to ne more biti prepričan in da, četudi je to res, on ve, da Lancelot ne more biti v nebesih nič bolj srečen brez njega kot je lahko on na zemlji brez Lancelota.

Kolikor koli se zdi neverjetno, je ubogi deček dejansko umiral od žalosti. In kar je zadevo naredilo celo še bolj žalostno, je bilo zanj neznano dejstvo, da je bil njegov brat ves čas ob njem, se polno zavedal njegove bede in bil tudi sam povsem zbegan zaradi neuspeha ponovljenih poskusov, da bi se ga dotaknil ali z njim govoril.

Tretji večer po nesreči, ko je bila stvar še vedno v tem žalostnem stanju, sta brata pritegnila Cyrilovo pozornost - ne ve zakaj. Pravi, da "je šel slučajno mimo"; toda gotovo ga je tja vodila volja Gospodov Sočutja. Ubogi Walter je ležal izčrpan, pa vendar ni mogel spati - sam v svoji osamljenosti, kakor je mislil, pa čeprav je bil njegov žalostni brat ves čas poleg njega. Lancelot, osvobojen spon mesa, je lahko videl in slišal Cyrila, zato je bilo potrebno najprej ublažiti njegovo bolečino z obljubo prijateljstva in pomoči pri vzpostavljanju stika z bratom.

Takoj potem, ko je to upanje razveselilo um umrlega dečka, se je Cyril obrnil k živemu in skušal z vso svojo močjo vtisniti v njegove možgane vedenje, da njegov brat stoji ob njem, da ni mrtev, ampak živ in ljubeč kot vedno. Toda vsi njegovi poskusi so bili zaman; topa otopelost žalovanja je tako napolnila ubogi Walterjev um, da ni mogla vanj vstopiti nobena zunanja sugestija, tako da Cyril ni vedel, kaj naj naredi. Vendar je bil ob tem žalostnem pogledu tako globoko ganjen, tako izpolnjen s sočutjem in odločen, da na ta ali on način pomaga, pa naj stane kar hoče, da se ga je nekako (še danes ne ve kako) uspel dotakniti in spregovoriti s strtim otrokom.

Izognil se je Walterjevimi vprašanjem o tem, kdo je in kako se je znašel ob njem, in takoj prešel k bistvu ter mu rekel, da brat stoji ob njem in da si hudo prizadeva, da bi slišal njegova vztrajna zagotovila, da ni mrtev, temveč živ, in da koprni po tem, da bi mu pomagal in ga tolažil. Mali Walter je hotel, a komajda upal verjeti. Toda Cyrilovo zavzeto vztrajanje je končno

razblinilo njegove dvome, da je čez čas rekel: 'Oh!, verjamem ti, ker si tako prijazen. Toda, če bi ga le lahko videl, potem bi vedel, potem bi bil prepričan. Ko bi le lahko slišal njegov glas, ki bi mi povedal, da je srečen, potem mi ne bi bilo mar, če bi ponovno izginil.'

Čeprav mlad pri tem delu, je Cyril vedel dovolj, da se je zavedal, da je bila Walterjeva želja takšna, da se je običajno ne sme izpolniti. Z obžalovanjem mu je to začel razlagati, ko je nenadoma začutil Prisotnost, ki jo poznajo vsi pomočniki. In čeprav ni bila izrečena nobena beseda, se je v njegovem umu porodilo prepričanje, da lahko Walterju, namesto tistega, kar je hotel reči, obljubi izpolnitev njegove srčne želje. 'Počakaj, da se vrnem,' je rekel 'in potem ga boš videl'. Nato je izginil.

Mojstrov dotik mu je pokazal, kaj in kako mora to narediti. Pohitel je, da bi poiskal starejšega prijatelja, ki mu je že prej pogosto pomagal. Ta starejši človek še ni šel spat, a ko je slišal Cyrilove klice na pomoč, ni izgubljal časa, ampak ga je spremil, tako da sta bila čez nekaj minut skupaj ob Walterjevi postelji. Ubogi otrok je pravkar začel verjeti, da so bile vse skupaj le ljubke sanje, tako da je bilo lepo videti njegovo veselje in olajšanje, ko se je Cyril znova pojavil. A koliko lepši je šele bil prizor trenutek kasneje, ko je, sledeč Mojstrovim besedam, starejši človek materializiral koprnečega Lancelota, tako da sta umrli in živi spet stala eden pred drugim!

Žalost obeh bratov se je resnično prevesila v nepopisno radost in vedno znova in znova sta si ponavljala, da nikoli več ne bosta žalostna, saj sta vedela, da ju smrt ne more ločiti. Njuna radost se ni skalila niti potem, ko jima je Cyril po navodilih starejšega prijatelja povedal, da se ta čudežna ponovna fizična združitev ne bo ponovila, da pa bo Lancelot celi dan prebil ob Walterju, četudi ga ta ne bo mogel videti, in da bo vsako noč Walter zdrsnil iz telesa in bil znova zavestno s svojim bratom.

Ko je to slišal, je ubogi, utrujeni Walter takoj zaspal in si dokazal resničnost povedanega. Osupel je odkril, kako sta lahko z do tedaj neznano hitrostjo z bratom skupaj letela od enega do drugega od njunih starih priljubljenih

skrivališč. Cyril ga je umno opozoril, da bo verjetno naslednji dan pozabil večji del tega svojega svobodnega življenja; toda po srečnem naključju Walter ni pozabil, tako kot se zgodi večini izmed nas. Morda je šok velike radosti nekako prebudil latentne psihične sposobnosti, ki so pripadale keltski krvi. Kakor koli že, pozabil ni niti najmanjše podrobnosti tega, kar se je zgodilo, in naslednje jutro je napolnil hišo žalosti s čudežno zgodbo, ki je bila vse prej kot slaba.

Njegova starša sta mislila, da se je zaradi žalosti dečku zmešalo. Ker pa je sedaj edini dedič, so ga skrbno opazovali in nadalje iskali simptome norosti, ki pa jih na srečo niso našli. Še vedno mislijo, da ima fiksno idejo, čeprav v celoti priznavajo, da mu je ta 'zabloda' rešila življenje. Njegova stara varuška (ki je katoličanka) pa trdno verjame, da je vse, kar pravi, resnica - da se je Jezus, ki je bil tudi sam nekoč otrok, usmilil otroka, ki je umiral od žalosti, in zato poslal svoje angele, da so mu kot nagrado za ljubezen, ki je bila močnejša od smrti, pripeljali nazaj umrlega brata. Včasih so ljudska vraževerja veliko bližje bistvu stvari, kot pa vzgojeni skepticizem!

S tem pa zgodbe še ni konec, saj delo, ki se je začelo tisto noč, napreduje in nihče ne more povedati, kako daleč se bo razširil njegov vpliv. Walterjeva astralna zavest ostaja, potem ko je bila tako celovito prebujena, dejavna. Vsako jutro prinese nazaj v svoje fizične možgane spomin na svoja nočna doživetja z bratom. Vsako noč se srečata z dragim prijateljem Cyrilom, ki ju je tako mnogo naučil o čudovitem novem svetu, ki se je odprl pred njima, in o drugih svetovih, ki ležijo še višje. Pod Cyrilovim vodstvom sta - tako živi kot umrli - postala zavzeta in predana člana skupine pomočnikov. In verjetno bo imelo v letih, ki so še pred njima - dokler se ne razgradi Lancelotovo živahno mlado astralno telo - še veliko otrok vzrok za hvaležnost tem trem, ki poskušajo na druge prenesti del radosti, ki so je bili deležni oni sami.

Vendar pa ta dva nova spreobrnjenca nista bila koristna samo umrlim, kajti iskala in našla sta tudi druge žive otroke, ki so v času spanja kazali znake zavestnosti na astralni ravni. Najmanj eden od teh, ki sta jih na ta način

pripeljala k Cyrilu, se je že izkazal za dragoceno pridobitev v otroški skupini pomočnikov kot tudi za zelo prijaznega majhnega prijatelja tukaj na fizični ravni.

Tisti, katerim so vse te ideje nove, včasih težko razumejo, kako so otroci sploh lahko koristni na astralni ravni. Menijo, da je otroško astralno telo nerazvito in da je zaradi otroštva na astralni ravni tako kot na fizični omejen tudi ego, in kako naj bi bil potem takšen ego koristen ali zmožen pomagati pri duhovni, mentalni in moralni evoluciji človeštva, kar naj bi bila, kakor nam pravijo, glavna skrb pomočnikov?

Ko je bilo, nedolgo za objavo ene od teh zgodb v naši reviji, prvič postavljeno takšno vprašanje, sem ga poslal Cyrilu, da bi videl, kaj on meni o njem. Njegov odgovor je bil naslednji:

“Res je, kot pravi pisec, da sem samo deček in da zaenkrat vem še zelo malo ter da bom veliko bolj koristen, ko se bom naučil več. Vendar pa nekaj malega lahko naredim že sedaj, kajti obstaja tako veliko ljudi, ki še nič ne vedo o teozofiji, pa čeprav morda vedo precej več od mene o vsem drugem. In vidite, ko želite priti na določeno mesto, lahko deček, ki pozna pot, za vas naredi več kot sto modrih mož, ki je ne poznajo.”

Lahko bi dodali, da poteka, ko se otroka prebudi na astralni ravni, razvoj astralnega telesa tako hitro, da kaj hitro doseže položaj, ki le malo zaostaja za prebujeno odraslo osebo, in ima seveda zato veliko prednost, kar se tiče koristnosti, pred neprebujenim, četudi najbolj modrim človekom. Toda, dokler ego, ki se izraža preko otroškega telesa, ne poseduje nujne usposobljenosti odločnega, pa vendar ljubečega nagnjenja, ki se je jasno objavilo v njegovem preteklem življenju, ne bo noben okultist prevzel zelo resne odgovornosti, da bi ga prebudil na astralni ravni. Ko pa je njihova karma takšna, da jih je mogoče na takšen način prebuditi, se otroci zelo pogosto izkažejo za najbolj učinkovite pomočnike in se z vso dušo predajo svojemu delu, kar je zelo lepo videti. In tako se še enkrat izpolni prastara prerokba: “vodil jih bo majhen otrok”.

Drugo vprašanje, ki se samo ponuja človekovemu umu, ko bere to zadnjo zgodbo o bratoma, je naslednje: Ker je bil Cyril nekako sposoben materializirati samega sebe že s silo ljubezni in usmiljenja ter z močjo volje, ali ni potem čudno, da to isto stvar ni uspel izvesti Lancelot, ki si je prizadeval vzpostaviti stik toliko dlje časa?

No, seveda ni težko videti, zakaj ubogi Lancelot ni bil sposoben komunicirati s svojim bratom, saj je bila ta nezmožnost preprosto naravno stanje stvari. Čudež je to, da se je uspel materializirati Cyril, ne pa, da Lancelotu to ni uspelo. In ne le, da je bilo v Cyrilovem primeru čutenje verjetno močnejše, ampak je on tudi točno vedel, kaj hoče narediti - vedel je, da je materializacija kot takšna možna, in imel je neko splošno predstavo o tem, kako se to naredi - medtem ko Lancelot seveda takrat o vsem tem ni vedel nič, pa čeprav sedaj ve.

11. Poglavje - Brodolomi in katastrofe

Člani skupine pomočnikov lahko včasih preprečijo sicer neizbežne katastrofe večjih razsežnosti. V več kot enem primeru, ko je kapetana ladje nek neznani tok odnesel daleč stran od začrtane smeri plovbe, ali pa se je zaradi napačnega preračunavanja znašel v resni nevarnosti, se je bilo mogoče brodolomu izogniti le tako, da se je v njegov um vedno znova in znova vtisnilo čutenje, da je nekaj narobe. In čeprav se na splošno to nato v umu oglašča kot nekakšno megleno intuitivno opozorilo, pa je skoraj gotovo, da mu bo človek, če se le-to ponavlja vedno znova in znova, skoraj zagotovo posvetil določeno pozornost in sprožil takšne varnostne ukrepe, na kakršne opozorilo namiguje.

V enem primeru, ko je bil kapitan ladje veliko bližje obali kot je domneval, je vedno znova in znova čutil pritisk, da mora izmeriti globino. In četudi se je nekaj časa temu pritisku upiral, češ da je to nepotrebno in nesmiselno, je nazadnje le obotavljajoče izdal ukaz. Rezultat ga je osupnil, tako da je takoj preusmeril ladjo in jo držal na določeni razdalji od obale, pa čeprav je šele naslednje jutro spoznal, kako zelo blizu strašni nesreči je bil.

Pogosto pa je katastrofa po svoji naravi karmična in se ji zato ni mogoče izogniti, vendar pa zato ne smemo predpostavljati, da v takšnih primerih ne sme biti nudena nobena pomoč. Morda je dotičnim ljudem usojeno umreti in jih zato ni mogoče rešiti smrti, vendar pa je veliko primerov, ko se jih lahko do določene mere nanjo pripravi in zagotovo pomaga na drugi strani, ko je vsega konec. Dejansko lahko določno zatrdimo, da prihaja povsod, kjer se odvija kakršna koli vrsta velike katastrofe, tudi do posebnega pošiljanja pomoči.

Dva nedavna primera, pri katerih je prišlo do tovrstne pomoči, sta bila pop-top Durmmond Castle pred Cape Ushantom in grozovit ciklon, ki je opustošil v mesto St. Louis v Ameriki. V obeh primerih je bilo nekaj minut pred nesrečo posredovano opozorilo in pomočniki so si prizadevali pomiriti in prebuditi človeške ume, da bi bili ob šoku manj vznemirjeni kot bi bili sicer. Seveda pa je bil v obeh dveh primerih večji del dela z žrtvami opravljen na astralni ravni, potem ko so zapustili svoja fizična telesa; vendar pa bomo o tem govorili kasneje.

Žalostno je govoriti o tem, kako pogosto pomočnike ob neki prihajajoči katastrofi pri njihovih prijaznih uslugah ovira divja panika med tistimi, ki jim grozi nesreča - ali včasih, kar je še hujše, noro opijanjanje tistih, katerim skušajo pomagati. Mnoge ladje so šle v pogubljenje, ko so bile skoraj vse duše na krovu noro pijane in zato povsem nesposobne izkoristiti kakršno koli ponujeno pomoč, najsi pred ali še dolgo po smrti.

Če bi se komur koli izmed nas kdaj koli zgodilo, da bi se znašel v položaju, ko se nevarnosti ni mogoče izogniti, ne karkoli storiti, da bi jo odvrnili, bi se morali spomniti, da je pomoč gotovo v bližini in da je od nas samih odvisno ali bomo pomočnikom delo olajšali ali ga otežili. Če se z nevarnostjo soočimo pogumno in mirno, zavedajoč se, da resničnega ega nikakor ne more prizadeti, bodo naši umi odprti za sprejem navodila, ki ga skušajo ponuditi pomočniki. To pa je lahko le najboljše za nas, najsi je cilj rešitev pred smrtjo ali, ko to ni mogoče, varno vodenje vanjo.

Ni redko, da se pomoč te zadnje vrste nudi tako v primeru nesreč posameznikov, kakor tudi pri bolj splošnih nesrečah. Dovolj bo, če za ponazoritev na kaj mislim, omenim le en primer. Velika nevihta, ki je pred nekaj leti povzročila tako veliko škodo na naši obali, je ujela neko ribiško ladjo daleč stran od obale. Na njej sta bila samo stari ribič in deček, in prvemu se je uspelo nekaj minut držati za trup prevrnjene ladje. V bližini ni bilo nobene fizične pomoči, in tudi če bi bila, v takšnem neurju ne bi bilo mogoče narediti nič, tako da je ribič dobro vedel, da ni upanja na pobeg in da je smrt le še vprašanje nekaj trenutkov. Strašno ga je bilo strah, še posebej zaradi grozovitega občutka osamljenosti v teh brezmejnih vodah. Mučile so ga tudi misli na ženo in družino ter na težave, v katerih se bodo znašli zaradi njegovega nenadnega izginotja.

Mimoidoča pomočnica, ki je vse to videla, ga je skušala potolažiti, a je bil njegov um preveč vznemirjen, da bi lahko kar koli vtisnila vanj. Mislila je, da bi mu lažje pomagala, če se mu prikaže. Kasneje, ko je opisovala dogodek, je povedala, da je bila sprememba na ribičevem obrazu, ko jo je zagledal, res čudovita in prelepa. Ko je zagledal sijočo podobo nad prevrnjeno ladjo, kar ni mogel verjeti, da ga je v tej hudi težavi prišel bodrit angel. Čutil je, ne le, da bo varno popeljan skozi vrata smrti, ampak da bo gotovo poskrbljeno tudi za njegovo družino. Tako je bilo nekaj trenutkov kasneje, ko je nastopila smrt, stanje njegovega uma povsem drugačno od groze in zbežanosti, ki ga je obvladovala pred tem. In seveda, ko je obnovil zavest na astralni ravni in ob sebi zagledal "angela", se je ob njej počutil kot doma in bil pripravljen sprejeti nasvete v zvezi z novim življenjem, v katerega je vstopil.

Čez nekaj časa je bila ista pomočnica zaposlena z neko drugo nalogo zelo podobnega značaja, o kateri je povedala naslednje: "Ali se spominjate parnika, ki je potonil v ciklonu koncem novembra? Šla sem v kabino, v katero je bilo zaprtih ducat žensk, ki so tarnale na najbolj beden način ter v strahu hlipale in stokale. Ladja se je potapljala - mogoča ni bila nobena pomoč - in zapustiti svet v tem stanju norega strahu je najslabši možen način vstopa

v drugega. Da bi jih pomirila, sem se materializirala in seveda so uboge duše mislile, da sem angel. Vse so popadale na kolena in me rotile naj jih rešim. Neka uboga mati mi je potisnila v roke svojega dojenčka in me prosila, naj rešim vsaj njega. Ko smo se pogovarjale, so polagoma utihnile ter se umirile in jokajoči dojenček je z nasmehom zaspal. Kmalu so mirno spale tudi vse ženske. Njihov um sem napolnila z mislimi na nebeški svet, tako da se niso zbudile niti ko se je ladja dokončno pogreznila v globino. Spustila sem se z njimi, da bi jim zagotovila spanec tudi v zadnjih trenutkih, tako da se niso vznemirile, ko se je sen prevesil v smrt.”

Tudi iz tega primera je razvidno, da imajo tisti, katerim je nudena takšna pomoč, ne le to prednost, da se s smrtjo srečajo mirno in razumno, ampak še večjo, da jih na tisti oddaljeni obali pričaka nekdo, ki so ga že pripravljene ljubiti in mu zaupati - z nekom, ki resnično razume novi svet, v katerem so se znašli, in ki jih, ne le prepriča, da so na varnem, temveč jim tudi svetuje, kako urediti življenje v teh zelo spremenjenih okoliščinah. To pa nas privede do obravnave enega od najširših in najpomembnejših področij dela nevidnih pomočnikov - do vodenja in nudenja pomoči, ki so ju sposobni dati umrlim.

12. Poglavje - Med mrtvimi

Ena od mnogih škod, ki izhajajo iz absurdno napačnega učenja o pogojih po smrti, ki je na nesrečo razširjeno po našem zahodnem svetu, je ta, da so tisti, ki so se nedavno otresli tega smrtnega ovoja, običajno precej zmedeni in pogosto resno prestrašeni, ko odkrijejo, da je vse tako drugače od tega, kar so pričakovali na podlagi navajanj njihove vere. Pred kratkim je nek angleški general, ki je tretji dan po smrti srečal enega od pomočnikov, ki ga je poznal že v fizičnem življenju, zelo jedrnato ubesedil to mentalno držo večine ljudi. Potem ko je izrazil veliko olajšanje, ker je končno našel nekoga, s katerim se lahko pogovarja, je bila njegova prva pripomba: "Toda, če sem resnično mrtev, kje se potem nahajam? Kajti, če so to nebesa, potem niso nič posebnega. Če pa je to pekel, potem je veliko boljši od pričakovanega."

Toda na nesrečo precej več ljudi sprejme stvari manj filozofsko. Poučili so jih, da so vsi ljudje obsojeni na večni ogenj, razen nekaj privilegiranih, ki so nadčloveško dobri. In ker se jih le zelo malo s samo-preiskovanjem prepriča, da ne pripadajo tej kategoriji, se prepogosto znajdejo v stanju panične groze, stalno v strahu, da bi se lahko ta novi svet, v katerem so se znašli, nenadoma raztopil in jih potisnil v kremplje hudiča, v katerega so pridno verjeli. V mnogih primerih preživijo dokaj dolga obdobja ostrega men-

talnega trpljenja, dokler se ne osvobodijo usodnega vpliva tega bogokletnega nauka o večni kazni - dokler ne spoznajo, da svet vodijo, ne kaprice ostudnega demona, ki uživa v človeškem trpljenju, temveč dobrohoten in čudovito potrpežljiv zakon evolucije, ki je dejansko popolnoma pravičen, ki pa vendar človeku na vsaki stopnji njegove življenjske poti vedno znova in znova ponuja priložnosti za napredovanje, le če jih hoče sprejeti.

Resnici na ljubo je potrebno omeniti, da to strašno zlo prevzema svojo najbolj zoprno obliko le med tem, kar imenujemo protestantske skupnosti. Velika rimo-katoliška Cerkev je s svojim naukom o vicah veliko bolj blizu pojmovanju astralne ravni in njeni predani člani kar hitro spoznajo, da je stanje, v katerem se znajdejo kmalu po smrti, le začasno, in da je njihova naloga, da si prizadevajo čim prej dvigniti iz njega s silovitim duhovnim stremljenjem, medtem ko sprejemajo kakršno koli trpljenje, ki jih doleti, kot nujno pri odpravljanju nepopolnosti njihovega značaja preden lahko preidejo v višja in svetlejša področja.

Tako bomo videli, da za pomočnike obstaja veliko dela, ki ga morajo opraviti med pred kratkim umrlimi, saj v veliki večini primerov ti potrebujejo le to, da se jih pomiri in se jim ponovno zagotovi, da bodo potolaženi in poučeni. V astralnem je prav tako kot v fizičnem svetu veliko takšnih, ki niso pripravljene sprejeti nasveta od tistih, ki so bolj poučeni od njih; vendar pa nenavadnost pogojev, ki jih obdajajo, mnoge mrtve pripravi do tega, da voljno sprejmejo vodstvo tistih, ki so jim te okoliščine očitno že domače; in mnogim ljudem se je postanek na tej ravni pomembno skrajšal zaradi gorečih naporov te skupine energičnih delavcev.

Razumeti moramo, da se v karmo umrlega nikakor ne moremo vmešati. Med življenjem si je izgradil astralno telo določene stopnje gostote, in dokler se to telo dovolj ne razgradi, ne more preiti v nebeški svet onstran. Vendar pa mu ni potrebno podaljševati dolžine obdobja, ki je nujna za ta proces, s tem da prevzame neprimerno držo.

Vsi študentje bi morali jasno dojeti resnico, da je dolžina človekovega astralnega življenja, potem ko je odložil svoje fizično telo, odvisna predvsem od dveh dejavnikov - narave njegovega preteklega življenja in od njegove drža uma po tistem, kar imenujemo smrt. Med svojim zemeljskim življenjem človek nenehno vpliva na vgradnjo materije v svoje astralno telo. Nanjo neposredno vpliva s svojimi strastmi, čustvi in željami, katerim dovoljuje, da ga obvladujejo; nanjo vpliva posredno z delovanjem svojim misli od zgoraj in s podrobnostmi iz svojega fizičnega življenja - s svojo vzdržnostjo ali nezmernostjo, s svojo čistočo ali nečistočo, s svojo hrano in pijačo - od spodaj.

Če je tako neumen, da si z vztrajno sprijenostjo v kateri koli od teh smeri gradi grobo in surovo astralno telo, ki se navadi odzivati le na nižje vibracije ravni, bo po smrti vezan na to raven skozi dolg in počasen proces razgradnje tega telesa. Če pa si je po drugi strani z dostojnim in skrbnim življenjem ustvaril nosilec, sestavljen pretežno iz finejšega materiala, bo imel precej manj *post-mortem* težav in nelagodja, njegova evolucija pa bo napredovala precej hitreje in lažje.

To na splošno razumemo, vendar pa se zdi, da na drugi veliki dejavnik - držo uma po smrti - pogosto pozabljamo. Zaželeno je, da človek razume svoj položaj na tem posebnem majhnem loku svoje evolucije - se nauči, da se na tej stopnji vztrajno umika navznoter proti ravni resničnega ega in da je posledično njegova naloga, da svoje misli v čim večji meri osvobodi fizičnih stvari in svojo pozornost vse bolj in bolj osredotoči na tiste duhovne stvari, ki ga bodo zaposlovale med njegovim življenjem v nebeškem svetu. S takšnim ravnanjem bo precej olajšal naravno astralno razgradnjo in se izognil žalostno splošni napaki nepotrebnega zadrževanja na nižjih nivojih tega, kar bi moralo biti le začasno prebivališče.

Toda mnogi umrli pomembno upočasnijo proces razgradnje s strastnim oklepanjem zemlje, ki so jo zapustili. Preprosto ne usmerijo svojih misli in želja navzgor, ampak preživljajo svoj čas tako, da se z vso močjo borijo, da bi ohranili poln stik s fizično ravnjo, s čemer povzročajo velike težave vsako-

mur, ki jim skuša pomagati. Zemeljske stvari so edine, za katere imajo kakršen koli živ interes, tako da se jih z obupno žilavostjo oklepajo tudi po smrti. Seveda pa sčasoma vse težje ohranjajo stik s stvarmi tu spodaj, a namesto da bi sprejeli in opogumili ta proces postopnega prefinjenja in poduhovljenja, se mu močno upirajo z vsemi mogočimi sredstvi.

Seveda pa je mogočna moč evolucije za njih premočna, tako da jih njen dobrodelen tok ponese s seboj, pa četudi se upirajo ob vsakem koraku, s čemer si ne povzročajo le ogromno količino povsem nepotrebne bolečine in žalosti, ampak tudi zelo resno svoje zavirajo napredovanje navzgor in skoraj v neskončnost podaljšujejo svoje bivanje v astralnih področjih. Velik del dela tistih, ki skušajo pomagati, je v tem, da jih prepričajo, da je to nevedno in uničujoče nasprotovanje kozmični volji v nasprotju z zakoni narave, in pregovorijo, da sprejmejo ravno nasprotno držo uma.

Občasno se dogaja, da umrlega veže na zemljo zaskrbljenost - včasih zaskrbljenost zaradi neizpolnjenih dolžnosti ali neplačanih dolgov, a bolj pogosto zaradi nepreskrbljene žene ali otrok. V takšnih primerih je bilo večkrat potrebno, da je pomočnik, preden je umrl lahko v miru nadaljeval pot navzgor, deloval kot njegov posrednik na fizični ravni in na sebe prevzel urejanje stvari, ki so ga morile. To bo morda lahko razjasnila ponazoritev neke naše nedavne izkušnje.

Eden iz skupine učencev je skušal pomagati ubogemu človeku, ki je umrl v enem od naših zahodnih mest, vendar mu ni uspelo odtegniti njegovega uma od zemeljskih stvari zaradi njegove zaskrbljenosti zaradi dveh majhnih otrok, ki sta ob njegovi smrti ostala brez sredstev za preživetje. Bil je neke vrste delavec in ni mogel dati na stran nobenega denarja zanj; njegova žena je umrla kakšni dve leti pred tem, njegova gospodinja, ki je bila izjemno prijazna in voljna storiti vse, kar je bilo v njeni moči, pa je bila tudi sama preveč revna, da bi ju lahko posvojila. Proti svoji volji je prišla do zaključka, da ju bo morala predati občinskim oblastem. Čeprav umrli oče gospodinje ni obsojal, pa je bil zaradi tega zelo žalosten in nezmožen predlagati karkoli drugega.

Naš prijatelj ga je vprašal, ali nima morda kakšnega sorodnika, kateremu bi lahko zaupal otroka, vendar pa oče ni vedel za nobenega. Rekel je, da sicer ima mlajšega brata, ki bi v teh izrednih razmerah gotovo pomagal, vendar pa, da je že pred petnajstimi leti izgubil vsak stik z njim, tako da ne ve niti to, ali je živ ali mrtev. Zadnje, kar je slišal o njem, je bilo to, da je bil vajenec pri nekem tesarju na severu in da je bil preudaren mladenič, tako da mu gre, če je še živ, zagotovo dobro.

Vodila, ki so bila pri roki, so bila gotovo neznatna, a ker za pomoč otrokom ni bila na voljo nobena druga možnost, je naš prijatelj menil, da se je vredno potruditi v tej smeri. V spremstvu umrlega je začel potrpežljivo iskati brata v nakazanem mestu. In po precejšnjih težavah sta ga le uspela najti. Sedaj je bil tesarski mojster s cvetočim poslom - poročen, a brez otrok, čeprav si jih je zelo želel, tako da je bil očitno pravi človek v sili.

Sedaj se je postavilo vprašanje, kako bi bilo mogoče temu bratu posredovati informacijo. Na srečo je bil zelo dovzeten, tako da mu je bilo mogoče v sanjah živo predstaviti okoliščine bratove smrti in usodo njegovih otrok. Zadeva mu je bila predstavljena trikrat, pri čemer mu je bil jasno nakazan kraj in celo ime gospodinje. To ponavljajoče se videnje je nanj naredilo zelo močan vtis, tako da se je o njem resno pogovoril z ženo, ki mu je svetovala, naj piše na omenjen naslov. To mu ni bilo všeč, temveč se je močno nagibal k temu, da bi odpotoval dol na zahod, da bi odkril, ali res obstaja takšna hiša, kakršno je videl v sanjah, ter nato našel nek izgovor, da se oglasi v njej. Vendar pa je bil zelo zaposlen človek in se je končno odločil, da si ne more privoščiti tega, da bi izgubil dan dela za nekaj, kar bi se lahko izkazalo le za neutemeljen proizvod sanj.

Ker poskus v tej smeri ni bil uspešen, se je eden od pomočnikov odločil uporabiti drugo metodo in napisal možu pismo, v katerem mu je opisal okoliščine bratove smrti in položaj otrok, točno tako kakor ga je slednji videl v sanjah. Ob prejemu pisma mož ni več okleval, ampak se je še isti dan odpravil v omenjeno mesto, kjer ga je z odprtimi rokami sprejela prijazna gospodinja. Pomočnikom namreč ni bilo težko prepričati dobre duše,

kakršna je bila, naj še za nekaj dni skrbi za otroka, v upanju, da se bo to ali ono obrnilo v njun prid, tako da je bila zadovoljna sama s seboj, da se je tako odločila. Tesar je seveda vzel otroka s seboj in jima priskrbel srečen dom, tako da se je umrli oče lahko sedaj brez skrbi veselo odpravil na svoje popotovanje navzgor.

Ker so nekateri teozofski pisci čutili dolžnost, da odločno opišejo zla, ki so tako pogosto povezana s prirejanjem spiritističnih seans, je pošteno, če priznamo, da je bilo ob številnih priložnostnih preko medija ali neke druge v krogu prisotne osebe opravljeno tudi dobro delo, ki je bilo podobno delu pomočnika v ravnokar opisanem primeru. Čeprav je spiritizem pogosto zaviral duše, ki bi sicer dosegle hitrejšo osvoboditev, pa je potrebno priznati, da je nekaterim drugim priskrbel sredstvo pobega in jim odprl pot do napredovanja. Bili so primeri, ko se je umrli lahko brez pomoči pojavil svojim sorodnikom ali prijateljem ter jim razložil svoje želje. Vendar pa so ti seveda redki in večina duš, ki jih na svet vežejo podobne skrbi, se lahko potešijo le s pomočjo uslug medija ali zavestnega pomočnika.

Drug primer, ki ga zelo pogosto srečamo na astralni ravni, je primer človeka, ki sploh ne more verjeti, da je mrtev. Dejansko večina ljudi meni, da je že samo dejstvo, da so še vedno zavestni, popoln dokaz, da niso prestopili vrat smrti; kar je nekako smešno, če človek razmišlja o njej na podlagi praktične vrednosti našega, tako zelo povečevanega verovanja v nesmrtnost duše! Ne glede na to, kako so opredelili sami sebe med življenjem, pa velika večina umrlih, vsaj v naši deželi, s svojo držo kaže, da so bili v srcu v vseh ozirih in pogledih materialisti. S tistimi, ki so se na zemlji pošteno izdajali za takšne, pa ni nič težje ravnati kot s tistimi, ki so bili ob takšnem naslavljanju prizadeti.

Najbolj svež je primer znanstvenika, ki je, potem ko se je popolnoma zaveščen znašel v okoliščinah, ki pa so se vendar povsem razlikovale od česar koli, kar je izkušal pred tem, prepričal samega sebe, da je še živ in zgolj žrtev podaljšanih in neprijetnih sanj. Na njegovo srečo je bil med tistimi, ki so sposobni delovati na astralni ravni, tudi sin njegovega starega prijatelja,

mladenič, ki mu je oče naročil naj poišče umrlega znanstvenika in mu nudi določeno pomoč. Ko ga je ta po določenih težavah našel in nagovoril, je znanstvenik odkrito priznal, da se nahaja v stanju precejšnje zmedenosti in nelagodja, vendar pa se je kljub temu še vedno obupno oklepal hipoteze o sanjah, češ da je le-ta najbolj verjetna razlaga za to, kar vidi, in šel celo tako daleč, da je predlagal, da je tudi njegov obiskovalec le podoba iz sanj!

Vendar pa je končno le toliko popustil, da je predlagal neko vrsto testa in mladeniču rekel: "Če si, kot trdiš, res živa oseba in si sin mojega starega prijatelja, potem mi prinesi kakšno njegovo sporočilo, ki mi bo dokazalo, da objektivno obstaja." Čeprav je v običajnih pogojih na fizični ravni učenec Mojstrov strogo prepovedano nuditi kakršno koli vrsto pojavnega dokaza, pa se zdi, da tovrsten primer ne podlega tem pravilom, tako da je mladenič, ko se je prepričal, da višje avtoritete ne ugovarjajo, posredoval prošnjo očetu, ki je nemudoma poslal sporočilo, ki se je nanašalo na niz dogodkov, ki so se odvili pred sinovim rojstvom. To je umrlega prepričalo o dejanskem obstoju mladega prijatelja in ravni, na kateri sta sedaj oba delovala, tako da je takoj, ko se je vzpostavilo to prepričanje, zopet stopilo v ospredje njegovo znanstveno urjenje in je postal zelo zavzet, da bi pridobil vse mogoče podatke o tem novem področju.

Seveda pa sporočilo, ki ga je tako hitro sprejel kot dokaz, dejansko sploh ni bil noben dokaz, saj bi lahko dejstva, ki jih je preneslo, prebralo v njegovem lastnem umu ali iz zapisov o preteklosti vsako bitje, ki ima na voljo astralne čute! Toda prav njegovo nepoznavanje teh možnosti, je omogočilo prenos tega določenega vtisa nanj, tako da bo imelo teozofsko učenje, ki mu ga sedaj nudi mladi prijatelj, gotovo čudovit učinek na njegovo naravo, saj lahko precej izboljša, ne le nebeško stanje, pred katerim se nahaja, ampak tudi njegovo naslednjo inkarnacijo na zemlji.

Glavno delo, ki ga za na novo umrle opravljajo naši pomočniki, je torej to, da jih mirijo in tolažijo - da jih osvobajajo, kadar je to mogoče, strahovitega, pa čeprav nerazumnega strahu, ki jih tako prepogosto zajame in jim ne povzroči le nepotrebnega trpljenja, ampak tudi upočasni njihovo hitrejše

napredovanje v višja področja - in da jih čim bolj usposabljaajo za razumevanje prihodnosti, ki leži pred njimi.

Precej pomoči lahko iz razlag in nasvetov v zvezi z njihovim tokom skozi različne stopnje astralne ravni prejmejo tudi tisti, ki se že več časa nahajajo na njej, če so jo le voljni sprejeti. Lahko se jih na primer posvari na nevarnost in na zastoj, ki ga povzroči poskus komuniciranja z živimi preko medija, včasih (čeprav redko) pa je mogoče neko entiteto, ki jo spiritistični krog že pritegnil, usmeriti v višje in bolj zdravo življenje. Tako predano učenje osebam na tej ravni se nikakor ne izgubi, kajti to ostaja, čeprav spomina nanj seveda ni mogoče neposredno prenesti v naslednjo inkarnacijo, kot resnično notranje znanje in zaradi tega kot močna dovzetnost za njegovo sprejemanje takoj, ko ga bo človek znova slišal v novem življenju.

Precej pozornost zbujajoč primer služenja mrtvim je bil prvi dosežek pred nedavnim sprejetega novinca skupine pomočnikov - človeka, za katerega še nikakor ne bi mogli reči, da je njen polnopravni član. Ta mlad aspirant je ne dolgo tega izgubil starejšo sorodnico, do katere je čutil še posebej toplo naklonjenost. Njegova prva prošnja je zatorej bila, da bi jo obiskal skupaj z nekim bolj izkušenim prijateljem, v upanju, da bi ji lahko kako pomagal. To se je tudi zgodilo in učinek srečanja živega in mrtve je bil zelo lep in ganljiv. Astralno življenje sorodnice se je bližalo koncu, vendar pa ji je stanje otopenosti, lenobnosti in negotovosti preprečevalo takojšnje napredovanje.

Ko pa je pred njo znova stal fant, ki ji je toliko pomenil v času zemeljskega življenja, in s sončnim žarkom svoje ljubezni razpršil sivo meglo potrtosti, ki se je zbrala okoli nje, se je dvignila iz otrplosti in kmalu razumela, da je prišel zato, da bi ji razložil njen položaj in ji povedal o veličastjih višjega življenja, proti katerim bi se sedaj morale usmeriti njene misli in stremjenja. In ko je bilo to v celoti opravljeno, je sledila takšna prebuditev spečega čutenja in takšen izliv predane ljubezni do mladega pomočnika, da so popustile še zadnje vezi, ki so jo vezale na astralno življenje, tako da jo je velik izbruh ljubezni in hvaležnosti popeljal naprej v višjo zavest nebeškega

sveta. Resnično v veselju ni večje in bolj dobrodelne moči kot je čista, nesebična ljubezen.

13. Poglavje - Druga področja dela

Če se sedaj vrnemo z nadvse pomembnega dela med mrtvimi k obravnavi dela med živimi, moramo na kratko nakazati neko njegovo veliko področje, brez omembe katerega bi bilo naše poročilo o delovanjih naših nevidnih pomočnikov dejansko nepopolno, in da se velika količina tega opravlja s pomočjo sugestije - s preprostim polaganjem dobrih misli v ume tistih, ki so jih pripravljene sprejeti.

Popazimo, da ne bo pomote, glede tega, na kaj tu mislimo. Pomočnik povsem z lahkoto - lahkoto do te mere, ki je povsem neverjetna za tiste, ki ne razumejo praktičnega vidika tega predmeta - obvlada um katerega koli povprečnega človeka in doseže, da ta misli točno to, kar si želi, ne da bi se v umu človeku pojavil najmanjši sum, da gre za nek zunanji vpliv. Toda takšen postopek je, ne glede na to, kako občudovanja vreden je lahko rezultat, povsem nesprejemljiv. Vse, kar je mogoče narediti, je le to, da se v človekov um položi dobro misel kot eno od tisočih, ki nenehno prehajajo skozenj; ali jo človek sprejme, si jo prisvoji in deluje na njeni podlagi, je povsem odvisno od njega. Če bi bilo drugače, je očitno, da bi vsa dobra karma dejanja pripadala le pomočniku, kajti človek bi bil le sredstvo in ne dejavnik - kar pa ni zaželeno.

Na ta način nudena pomoč se po značaju zelo razlikuje. Kot ena od možnih se nam takoj ponudi tolažba tistih, ki trpijo ali so žalostni, kakor tudi prizadevanje, da bi k resnici vodili tiste, ki jo iskreno iščejo. Ko se nek človek precej muči z nekim duhovnim ali metafizičnim problemom, je pogostokrat mogoče v njegov um položiti rešitev, ne da se on sploh zavedal, da prihaja od zunanjega posrednika.

Tudi učenca se lahko pogosto uporabi za posrednika pri tem, kar bi težko opisali drugače kot odgovor na molitev; kajti, čeprav je res, da je vsaka goreča duhovna želja, kakršna se lahko predvidoma izrazi v molitvi, sama po sebi sila, ki samodejno prinese določene rezultate, pa je dejstvo tudi to, da takšen duhovni napor ponuja tudi priložnost vplivanja Moči Dobrega, ki nikakor niso počasne pri izrabi takšne priložnosti, tako da je za voljnega pomočnika privilegij, če se ga uporabi za kanal, preko katerega se izlije njihova energija. To, kar velja za molitve, pa še v večji meri velja za meditacijo, ki jo lahko uporabijo tisti, ki poznajo to višjo vadbo.

Poleg teh bolj splošnih metod pomoči, obstajajo še posebne, ki so dostopne le redkim. Učenci, ki so usposobljeni za takšno delo, so bili vedno znova in znova uporabljani za posredovanje resničnih in lepih misli avtorjem, pesnikom, umetnikom in glasbenikom. Očitno pa je, da ni mogoče na ta način uporabiti vsakega pomočnika.

Včasih, čeprav bolj poredko, je mogoče ljudi opozoriti na nevarnost, ki jo za njihov moralni razvoj predstavlja tok, ki mu sledijo, odstraniti zle vplive z neke osebe ali kraja, ali pa nevtralizirati spletke črnih magov. Ne zgodi se pogosto, da bi lahko velike resnice narave neposredno nudili ljudem izven krogov študentov okultizma, vendar pa je občasno mogoče nekaj narediti v tej smeri s tem, da se pred ume pridigarjev in učiteljev postavi širši razpon mišljenja ali bolj svobodomiseln pogled na neko vprašanje kot bi ga sicer uporabili.

Naravno je, da postane z napredovanjem po Poti učenec širše uporaben. Namesto da bi pomagal zgolj posameznikom, se nauči, kako se obravnava

razrede, narode in rase, tako da se mu postopoma zaupa vse večji delež višjega in pomembnejšega dela samih Adeptov. Ko pridobi potrebno moč in znanje, začne ravnati z večjimi silami mentalne in astralne ravni, ter se mu pokaže, kako lahko s pridom uporabi vsak ugoden ciklični vpliv. Privede se ga v stik s tistimi velikimi Nirmanakayami, ki jih včasih simbolizirajo s Kamni v Varovalnem Zidu, tako postane - na začetku seveda na zelo skromen način - eden od njihovih delivcev miloščine in se nauči, kako se širi sile, ki so sad njihovega vzvišenega samo-žrtvovanja. Tako se počasi vzpenja vse višje in višje, dokler je nazadnje, ko se razcveti v adeptstvu, sposoben prevzeti polni delež odgovornosti, ki je lastna Mojstrom Modrosti, in pomagati drugim na poti, ki jo je prehodil sam.

Na mentalni ravni se delo nekoliko razlikuje, saj je mogoče učenje tako podati kot sprejeti na veliko bolj neposreden, hiter in popoln način, medtem ko so vplivi, ki jih sproža človek v gibanje, neskončno močnejši, ker delujejo na precej višjem nivoju. Toda (čeprav trenutno o tem nima smisla govoriti preveč podrobno, ker so le redki med nami sposobni zavestno delovati na tej ravni) tudi tu - in še višje - obstaja na voljo vedno veliko dela, ki ga je potrebno opraviti, takoj ko se uspemo usposobiti zanj. In gotovo ni strahu, da se ne bi skozi številne eone, ki so še pred nami, odpirale možnosti za nesebično delo.

13. Poglavje - Zahtevane usposobljenosti

Lahko bi se vprašali, Kako naj se usposobimo za sodelovanje v tem velikem delu? No, glede usposobljenosti, ki jih potrebuje nekdo, ki si želi postati pomočnik, ni nobene skrivnosti. Težava ni v tem, katere so, ampak v njih razvoju v samem sebi. V določeni meri smo jih mimogrede že opisali, vendar pa jih je kljub temu potrebno predstaviti celovito in določno.

1. *Osredotočenost.* Prva zahteva je, da smo prepoznali veliko delo, ki ga bodo od nas terjali Mojstri, in da bo le-to glavni interes v našem življenju. Naučiti se moramo razlikovati ne le med koristnim in nekoristnim delom, ampak tudi med različnimi vrstami koristnega dela, tako da bi se lahko vsak od nas posvetil najvišjemu, ki smo ga sposobni opraviti, ne da bi zgubljali čas - za opravljanje nečesa, kar ni vredno, ne glede na to, kako dobro je za nekoga, ki še ne more storiti nič boljšega - znanje in zmožnosti, ki bi ju morali posedovati kot teozofi. Človek, ki bi rad, da bi ga obravnavali kot usposobljenega za delo na višjih ravneh, mora začeti s tem, da opravi najbolje to, kar je v njegovi moči, v okviru določenega dela za teozofijo že tu spodaj.

Seveda s tem niti za trenutek ne mislim na to, da bi morali zanemariti naše običajne vsakodnevne dolžnosti. Gotovo bomo storili dobro, če si ne naložimo nobenih novih posvetnih dolžnosti, toda tiste, ki smo si jih že naložili

na naša ramena, so postale naša karmična obveznost, ki je nimamo pravice zanemariti. Dokler v polnosti ne opravimo dolžnosti, ki nam jih je naložila karma, nismo prosti za opravljanje višjega dela. Toda to višje delo mora biti za nas vseeno edina stvar, zaradi katere je vredno živeti - stalno prisotno ozadje življenja, ki je posvečeno služenju Mojstrom Sočutja.

2. *Popoln samo-nadzor.* Preden so nam lahko varno zaupane širše moči astralnega življenja, se moramo imeti popolnoma v oblasti. Naš temperament, na primer, moramo imeti povsem pod nadzorom, tako da ne bo nič, kar bi lahko videli ali slišali, v nas povzročilo vznemirjenje, kajti posledice takšne vznemirjenosti bodo na tisti ravni precej bolj resne kot na tej. Sila mišljenja je vedno ogromna moč, ki pa jo tu spodaj zmanjšajo in omrtvijo težki fizični delci možganov, ki jih mora spraviti v gibanje. V astralnem svetu je veliko bolj svobodna in silovita, tako da bi človek s popolnoma prebujeno zmožnostjo z občutenjem jeze do neke osebe le-tej prizadejal resno in morda celo usodno poškodbo.

Ne le, da moramo nadzorovati svoj temperament, ampak tudi živce, tako da ne bo nobeden od čudovitih ali grozljivih prizorov, na katere lahko naletimo, pretresel naš neustrašen pogum. Vedeti moramo, da prevzame učenec, ki prebudi človeka na astralni ravni, določeno količino odgovornosti za njegova dejanja in za njegovo varnost. In če novinec nima poguma, da bi stal sam, bo moral starejši delavec ves svoj čas zapraviti za to, da ga bo varoval, kar pa je seveda nerazumno pričakovati.

Da bi se prepričali o obstoju tega nadzora uma in da bi kandidate usposobili za delo, ki ga je potrebno opraviti, morajo ti, tako danes kot v starih časih, skozi preizkušnje zemlje, vode, zraka in ognja.

Z drugimi besedami, s tisto popolno gotovostjo, ki ne izhaja iz teorije, ampak iz praktične izkušnje, se morajo naučiti, da jim v njihovem astralnem telesu ne bo škodil nobeden od teh elementov - da nobeden od teh ne bo predstavljal kakršno koli oviro pri delu, ki ga morajo opraviti.

V tem fizičnem telesu smo v celoti prepričani, da nas bo ogenj opekel, da nas bo voda utopila, da predstavlja trdna skala nepremostljivo oviro za naše napredovanje in da se brez podpore ne moremo varno vreči v zrak. To prepričanje je tako ukoreninjeno, da mora večina ljudi vložiti precejšen trud, da bi presegli instinktivno delovanje, ki izhaja iz njega, in spoznati, da v astralnem telesu tudi najtrdnejša skala ne pomeni nobene ovire za njihovo svobodo gibanja, da se lahko spustijo, ne da bi se poškodovali, tudi z najvišje pečine in z najbolj popolnim zaupanjem v srce besnečega vulkana ali v najgloblje prepade brezmejnega oceana.

Vendar pa, dokler človek tega ne *ve* - *ve* do te mere, da lahko na podlagi tega znanja deluje instinktivno in z zaupanjem - je sorazmerno neuporaben za astralno delo, saj bi ga v nujnih primerih, ki se stalno pojavljajo, namišljene nezmožnosti popolnoma ohromile. Zato mora skozi te preizkušnje in še mnoge druge nenavadne teste - da bi se z mirnim pogumom soočil z najbolj strašljivimi prikaznimi v najbolj ogabnih okoliščinah - in s tem dokazal, da je mogoče njegovim živcem v celoti zaupati v vseh mogočih razmerah, v katerih bi se lahko znašel.

Nadalje potrebujemo nadzor uma in želja; uma zato, ker brez moči koncentracije ni mogoče opraviti dobrega dela med vsemi mogočimi odvrtačajočimi tokovi astralne ravni; in želja zato, ker v tem nenavadnem svetu želeti zelo pogosto pomeni tudi imeti, tako da se lahko, dokler ta del naše narave ni dobro nadzorovan, najdemo iz obraza v obraz z lastnimi kreacijami, ki se jih bomo iskreno sramovali.

3. *Spokojnost*. Ta je naslednja pomembna stopnja - odsotnost kakršne koli zaskrbljenosti ali potrnosti. Precej dela predstavlja tolažba tistih, ki so vznemirjeni, in spodbujanje tistih, ki so žalostni. In kako naj pomočnik opravi to delo, če njegova lastna aura vibrira v nenehnem hrupu in zaskrbljenosti ali sivi v smrtnem mraku, ki izhaja iz stalne potrnosti? Nič ni bolj brezupno usodno za okulturni napredek ali za koristnost kot navada našega devetnajstega stoletja, da se stalno razburjamo zaradi nepomembnih stvari - da stalno delamo iz muhe slona. Mnogi med nami preprosto zapravljajo življenja,

ko pripisujejo prevelik pomen absurdnim banalnostim - ko zaradi nepomembnosti slovesno in dovršeno spravljajo sami sebe v bedo.

Vsekakor bi morali vsaj tisti, ki so teozofi, preseči to stopnjo nerazumne zaskrbljenosti in potrnosti brez vzroka. Gotovo bi morali mi, ki skušamo pridobiti neko določno znanje o kozmičnem redu, že spoznati, da je optimističen pogled na vsako stvar precej bližje božanskemu pogledu in zato resnici, kajti le tisto, kar je v neki osebi dobro in lepo, je lahko kakor koli trajno, medtem ko je zlo, zaradi same svoje narave, nujno prehodno. Dejansko, kakor je rekel Browning, "zlo je nepomembno, ni nič, je tišina, ki vsebuje zvok", medtem ko nad in onstran njega "duša stvari je sladka, Srce Bivanja pa nebeški počitek". Zato Tisti, ki vedo, ohranjajo neomajni mir in s svojim popolnim sočutjem ustvarjajo radostno umirjenost, ki izhaja iz gotovosti, da bo na koncu vse dobro. In tisti, ki želijo pomagati, se morajo naučiti slediti Njihovemu zgledu.

4. *Znanje*. Da bi bil koristen, mora človek imeti vsaj nekaj znanja o naravi ravni, na kateri bo deloval, in več znanja, ko ima, v kateri koli smeri, bolj koristen bo. Za to nalogo se mora usposobiti s skrbnim preučevanjem teozofske literature, kajti ne more pričakovati, da bodo tisti, ki so že polno zaposleni, zapravljali svoj čas s tem, da bi mu razlagali to, kar bi se lahko naučil tu spodaj, če bi si vzel čas za branje knjig. Nihče, ki ni že tako resen študent kot mu to dopuščajo njegove zmožnosti in priložnosti, ne bi smel razmišljati o sebi kot o kandidatu za astralno delo.

5. *Nesebičnost*. Zdi se, da te usposobljenosti sploh ni potrebno posebej poudarjati, kajti gotovo mora vsak, ki je vsaj malo preučeval teozofijo, vedeti, da mu še ni mogoče zaupati višjih moči in da še ni pripravljen, da nastopi z delom, katerega samo bistvo je to, da delavec pozabi na samega sebe in ima pred sabo le dobro drugih, če v njem še obstaja tudi najmanjši odtenek sebičnosti. Tisti, ki je še zmožen sebične misli, katerega osebnost je še vedno tako močna, da si dopušča, da ga od dela odvrnejo čutenja malenkostnega ponosa ali ranjenega dostojanstva - ta človek še ni pripravljen za izražanje nesebične predanosti pomočnika.

6. *Ljubezen*. Ta zadnja in največja usposobljenost je tudi najbolj napačno dojeta. Prav gotovo ne gre za cenen, sladkoben, neodločen sentimentalizem, ki vedno prekipi v medle plitkosti in v pretirana posploševanja, obenem pa se boji trdno zastopati pravilno, da ga nevedni ne bi označili za “ne-brat-skega”. To, kar se zahteva, je ljubezen, ki je dovolj močna, da se ji ni potrebno bahati, ampak da deluje, ne da bi govorila o sami sebi - silovita želja po služenju, ki stalno pazi na priložnost, da ga ponudi, pa čeprav raje anonimno - čutenje, ki izhaja iz srca tistega, ki je spoznal veliko delo Logosa. In ko ga je enkrat spoznal, človek ve, da v treh svetovih zanj ne more nobenega drugega smeri kot le istovetenje z njim do skrajnih meja svoje moči - da bi postal, ne glede na kako skromen način in ne glede na to kdaj, droben kanal tiste čudežne ljubezni Boga, ki tako kot Njegov mir presega človekovo razumevanje.

To so svojstva, po posesti katerih naj bi stalno stremel pomočnik in katerih določeno mero mora že posedovati preden lahko upa, da ga bodo Veliki, ki stojijo v ozadju, obravnavali kot primernega za polno prebuditev. Ideal je resnično visok, pa vendar se ni potrebno nobenemu v strahu odvrniti od njega ali misliti, da je, dokler si še utira pot proti njemu, nujno povsem ne-uporaben na astralni ravni, kajti preden nastopijo odgovornosti in nevarnosti te polne prebuditve obstaja še precej tega, kar je mogoče opraviti varno in koristno.

Med nami bi težko našli nekoga, ki ne bi bil sposoben opraviti vsaj nekega določnega dejanja milosti in dobrote vsako noč, ko smo izven naših teles. Spomnimo se, da je naše stanje v snu običajno zatopljenost v mišljenje - izpeljevanje misli, ki so nas v glavnem zaposlovale skozi dan, in še posebej zadnje misli, ki smo jo imeli na umu, ko smo se potopili v sen. Če sedaj to zadnjo misel oblikujemo z močnim namenom, da bomo odšli in pomagali komu, za katerega vemo, da potrebuje pomoč, bo duša, ko se bo enkrat osvobodila telesa, nedvomno izpeljala ta namen in nudila pomoč. Zabeleženi so številni primeri, ko se je ob takšnem poskusu oseba, proti kateri je bila usmerjena misel, polno zavedala truda naj-bo pomočnika in v svojem

astralnem telesu celo videla dejanje izvrševanja navodil, ki so ji bila posredovana.

Dejansko se ni potrebno nobenemu žalostiti z mislijo, da ne more imeti nobene vloge ne deleža v tem veličastnem delu. Takšno čutenje bi bilo v celoti neresnično, kajti vsak, ki lahko misli, lahko tudi pomaga. Tudi ni potrebno, da bi bilo takšno koristno dejanje omejeno na ure sna. Če poznate nekoga (in kdo ga ne pozna?), ki je žalosten ali pa trpi, mu lahko kljub temu, da niste sposobni zavestno stati v astralni obliki ob njegovi postelji, pošljete ljubeče misli in goreče dobre želje. In povsem prepričani ste lahko, da so takšne misli in želje realne, žive in močne - da, ko jih pošljete, dejansko odidejo in izpolnijo vašo voljo, sorazmerno z močjo, ki ste jo vložili vanje. Misli so stvari, silno realne stvari, dovolj vidne za tiste, katerih oči so bile odprte za gledanje, in z njihovo pomočjo lahko tudi najbolj reven človek odigra svojo vlogo v dobrem delu sveta enako polno kot najbolj bogat. Na ta način se lahko vsi mi, pa najsi že lahko zavestno delujemo na astralni ravni ali ne, pridružimo armadi nevidnih pomočnikov.

Toda aspirant, ki si določno želi, da bi postal eden od skupine astralnih pomočnikov, ki delujejo pod vodstvom velikih Mojstrov Modrosti, bo svojo pripravo umestil v precej širši načrt razvoja. Namesto da bi si zgolj prizadeval, da bi se pripravil na to posebno vejo njihovega služenja, bo z višjo odločitvijo prevzel precej večjo nalogo lastnega urjenja, da bi sledil njihovim stopinjam, bo napel vse sile svoje duše, da bi dosegel to, kar so dosegli oni, tako da njegova moč pomagati svetu ne bi bila omejena zgolj na astralno raven, ampak se širila na tiste višje nivoje, ki so resnični dom človekovega božanskega jaza.

Kajti njegovo pot je že dolgo tega začrtala modrost tistih, ki so jo prehodili v pradavnih dneh - pot samo-razvoja, po kateri morajo slej ko prej hoditi vsi, pa najsi jo izberejo po lastni svobodni volji, ali pa počakajo, da jih bo, po mnogih življenjih in po neskončnem trpljenju in skupaj z vsemi počasneži človeške družine, nanjo pognala počasna, neustavljiva sila evolucije. Toda modri človek, ki takoj resno stopi nanjo in ki svoj obraz odločno us-

meri proti cilju adeptstva, da bi bil za vedno varen pred vsakim dvomom, strahom ali žalostjo, lahko pomaga tudi drugim vstopiti v varnost in srečo. Poglejmo sedaj, v našem naslednjem poglavju, kateri so koraki na tej Poti Svetosti, kakor ji pravijo buddhisti, in na kakšen način so urejeni.

15. Poglavje: Preizkusna Pot

Vzhodne knjige nam pravijo, da obstajajo štiri sredstva, s pomočjo katerih lahko človek prispe na začetek poti duhovnega napredovanja: 1. Z druženjem s tistimi, ki so nanjo že stopili; 2. S poslušanjem ali branjem določnega učenja o okulturni filozofiji; 3. Z razsvetljenim razmišljanjem, to je, s samo silo silnega mišljenja in vztrajnega razmišljanja lahko sam doseže resnico ali kakšen njen del; 4. Z izvajanjem kreposti, kar pomeni, da preko dolgega niza krepostnih življenj, četudi ta ne vključujejo nujno kakršnega koli naraščanja intelektualnosti, človek razvije zadostno intuicijo, ki ga usposobi za dojemanje nujnosti vstopa na pot in mu pokaže, v kateri smeri leži.

Ko človek, s pomočjo tega ali onega sredstva, doseže to točko, se pred njim razpre pot do najvišjega adeptstva, če se odloči hoditi po njej. Ob pisanju za študente okultizma je komajda potrebno povedati, da na naši sedanji stopnji razvoja ne moremo pričakovati, da bi se naučili vse, ali skoraj vse, o katerih koli drugih kot le o najnižjih korakih na tej poti; kajti o višjih vemo le malo več kot le njihova imena, pa čeprav lahko tu pa tam doživimo občasne prebliske o neopisljivi slavi, ki jih obdaja.

V skladu z ezoteričnimi učenji so ti koraki razvrščeni v tri velike delitve:

1. Obdobje preizkušnje, ki je pred kakršnim koli določnim sprejetjem zaobljub ali iniciacij (v polnem smislu te besede). To pripelje človeka do nivoja, ki je nujen za uspešen prehod skozi to, kar teozofske knjige običajno imenujejo kritično obdobje petega obhoda.

2. Obdobje zaobljubljenega učenštva, ali prava pot, o katere štirih stopnjah vzhodne knjige pogosto govorijo kot o štirih poteh svetosti. Na koncu te učenec doseže adeptstvo - nivo, ki ga bo človeštvo doseglo ob zaključku sedmega obhoda.

3. To obdobje bi morda lahko imenovali uradno obdobje, v katerem Adept prevzame določno vlogo (pod okriljem velikega Kozmičnega Zakona) v vladi sveta in zaseda poseben, z njo povezan položaj. Seveda vsak Adept - celo vsak učenec, ko je enkrat dokončno sprejet, kakor smo videli v prejšnjih poglavjih - prevzame neko vlogo v velikem delu pospeševanja človekove evolucije; toda tisti, ki se nahajajo na višjih nivojih so odgovorni za posebne oddelke in v kozmičnem načrtu ustrezajo kraljevim ministrom v dobro urejeni državi. V tej knjigi nikakor ne nameravam obravnavati tega uradnega obdobja; nobena informacija o njem še nikoli ni prišla v javnost in celoten predmet je precej nad našim dojetjem, tako da ga ni smiselno obravnavati v tiskani obliki. Zato se bomo omejili na prvi dve delitvi.

Preden se lotimo podrobnosti obdobja preizkušnje, je dobro, če omenimo, da v večini vzhodnih svetih knjig na to stopnjo gledajo kot zgolj na pripravljalno in sploh ne kot na del poti, kajti oni menijo, da se na slednjo dejansko stopi šele, ko se sprejmejo zaobljube. Precejšnjo zmedo je povzročilo dejstvo, da se številčenje stopenj občasno začne na tej točki, pa čeprav bolj pogosto na začetku druge velike delitve; včasih se naštevajo same stopnje, včasih pa iniciacije, ki vodijo v ali iz njih, tako da je potrebno pri preučevanju knjig paziti, da se izognemo napačnemu razumevanju.

Vendar pa se to obdobje preizkušnje po značaju pomembno razlikuje od drugih; delitve njegovih stopenj so manj določno označene kot tiste višjih skupin in zahteve niso tako določne ali tako natančne. Toda to zadnjo točko

bomo lažje razložili potem, ko bomo podali seznam petih stopenj tega obdobja z ustreznimi usposobljenostmi. Prve štiri je zelo spretno opisal g. Mohini Mohun Chatterji v prvi *Transaction of the London Lodge* (Razpravi londonske lože), v kateri lahko bralci najdejo bolj popolne opredelitve kot jih lahko podamo tukaj. Precej izjemno vredne informacije o njih je v svojih knjigah *The Path of Discipleship* (Pot učenitva) in *In the Outer Court* (V preddverju) podala tudi g. Annie Besant.

Imena posameznih stopenj se med seboj razlikujejo, ker je bilo v teh knjigah uporabljeno hindujsko sanskrtsko izrazoslovje, medtem ko tukaj uporabljamo pali poimenovanja iz buddhističnega sistema. Toda čeprav se vprašanja s tem lotevam nekako z druge plati, pa bodo zahtevane usposobljenosti po učinku povsem iste, tudi ko je njih zunanja oblika drugačna. V primeru vsake besede bo najprej v oklepaju podan pomen iz slovarja, ki mu bo sledila razlaga, ki jo je običajno podal učitelj. Buddhisti tako prvo stopnjo imenujejo:

1. *Manodvaravajjana* (odpiranje vrat uma, ali morda pobeg skozi vrata uma) - v tej kandidat pridobi trdno intelektualno prepričanje o nestalnosti in ničvrednosti zgolj zemeljskih ciljev. To se pogosto opisuje kot učenje razlike med realnim in nerealnim; da pa bi se to naučili, pogosto zahteva dolgo časa in številne trde lekcije. Pa vendar je očitno, da mora biti to prvi korak proti čemur koli, kar je podobno dejanskemu napredku, kajti noben človek ne more iskreno stopiti na pot, dokler se ni dokončno odločil, da "bo ljubezen posvetil stvarem zgoraj, ne pa stvarim zemlje". Ta odločitev pa prihaja iz gotovosti, da je v primerjavi z višjim življenjem vsaka stvar na zemlji brez vrednosti. Ta korak hindujci imenujejo pridobivanje Viveke ali razlikovanja, g. Sinnett pa o njem govori kot o priseganju zvestobe višjemu jazu.

2. *Parikamma* (priprava na delovanje) - stopnja, na kateri se kandidat uči ravnati pravilno, samo zato ker je to prav, brez razmišljanja o lastni pridobitvi ali izgubi, najsi v tem svetu ali v prihodnosti, in pridobi, kakor pravijo vzhodne knjige, popolno ravnodušje do sadov svojih lastnih dejanj. To ravnodušje je naraven rezultat predhodnega koraka, kajti, ko novinec en-

krat dojame nerealnost in prehodni značaj vseh zemeljskih nagrad, preneha hrepeneti po njih. Ko na dušo enkrat posije žarek realnosti, potem ne more biti več predmet želje nič, kar je pod tem. To višje ravnodušje hindujci imenujejo Vairagya.

3. *Upacharo* (pozornost ali vedenje) - stopnja, na kateri je potrebno pridobiti to, kar se imenuje "šest usposobljenosti" (hindujskih Shatsampati). V pali jeziku se te imenujejo:

(a) *Samo* (spokojnost) - tista čistost in umirjenost mišljenja, ki izhaja iz popolnega nadzora uma - usposobljenost, ki jo je izredno težko doseči, ki pa je vendar najbolj nujna, kajti če se um ne giblje zgolj pod vodstvom volje, ne more biti popoln instrument za Mojstrovo delo v prihodnosti. Ta usposobljenost je zelo vsestranska in vključuje tako samo-nadzor kot mirnost, ki smo ju v 14. poglavju opisali kot nujni za astralno delo.

(b) *Damo* (podreditev) - podobno obvladovanje in zato čistost človekovih dejanj in besed - svojstvo, ki tudi nujno izhaja predhodnega.

(c) *Uparti* (prenehanje) - razloženo kot prenehanje pobožnjaštva ali prepričanja v nujnost katerega koli dejanja ali ceremonije, ki ju predpisuje določena religija - ki tako vodi aspiranta v neodvisnost mišljenja in v širšo ter plemenito strpnost.

(d) *Titikkha* (vztrajnost ali potrpežljivost) - ki pomeni pripravljenost radostno prenašati vse, kar človeku prinese karma, in ločiti se od katere koli in vsake posvetne stvari kadar koli je to potrebno. Vključuje tudi idejo o popolni odsotnosti zamere zaradi krivice, ker človek ve, da so tisti, ki mu delajo krivico, le instrumenti njegove lastne karme.

(e) *Samadhana* (namenskost) - osredotočenost, ki vključuje nezmožnost, da bi človeka zvalila s poti skušnjava. To svojstvo zelo ustreza osredotočenosti, o kateri smo govorili v predhodnem poglavju.

(f) *Saddha* (verovanje) - zaupanje v svojega Mojstra in v samega sebe: zaupanje, da je Mojster kompetenten učitelj, in da ima učenec, ne glede na to,

kako plahega se lahko počuti v zvezi z lastnimi močmi, v sebi tisto božansko iskro, ki ga bo nekega dne, ko se bo razvnela v plamen, usposobila doseči to, kar je dosegel njegov Mojster.

4. *Anuloma* (neposreden red ali zaporedje, ki pomeni, da nje pridobitev sledi kot naravna posledica iz prvih treh) - stopnja, na kateri se pridobi tista močna želja po osvoboditvi od zemeljskega življenja in po združitvi z najvišjim, ki jo hindujci imenujejo Mumukshatva.

5. *Gotrabhu* (stanje pripravljenosti na iniciacijo); na tej stopnji kandidat nekako zbere svoje predhodne pridobitve in jih okrepi do stopnje, ki je potrebna za naslednji veliki korak, ki bo postavil njegovo nogo na pravo pot kot sprejetega učenca. Doseganju tega nivoja zelo hitro sledi iniciacija v naslednjo stopnjo. V odgovor na vprašanje: "Kdo je Gotrabhu?" Buddha pravi: "Človek, ki poseduje tiste pogoje, katerim takoj sledi začetek posvetitve - on je Gotrabhu."

Modrost, ki je potrebna za sprejetje na pot svetosti se imenuje Gotrabhugnana.

Sedaj, ko smo na hitro preleteli obdobje preizkušnje, moramo poudariti točko, ki smo jo omenili na začetku - da se na tej zgodnji stopnji ne pričakuje *popolna* pridobitev teh dosežkov in usposobljenosti. Kakor pravi g. Mohini: "Če so te enako močne, se adeptstvo doseže še v isti inkarnaciji." Toda takšen rezultat je seveda izjemno redek. Kandidat si mora nenehno prizadevati v smeri teh pridobitev, vendar pa bi bilo napačno, če bi domnevali, da ni bil nikomur dovoljen naslednji korak, če ni vseh teh posedoval v največji možni meri. Tudi ni nujno, da si sledijo v tem vrstnem redu; dejansko v mnogih primerih človek razvija različne usposobljenosti sočasno - prej eno ob drugi kot pa v rednem zaporedju.

Očitno je, da lahko človek igra veliko vlogo na tej poti, celo če se sploh ne zaveda njenega obstoja, in brez dvoma so mnogi dobri kristjani in mnogi goreči svobodomisleci že daleč na poti, ki jih bo kmalu privedla do iniciacije, pa čeprav morda v svojem življenju niso nikoli slišali za besedo okulti-

zem. Ta dva razreda posebej omenjam zato, ker je v vsaki drugi religiji okulten razvoj priznan kot možnost in bi ga zato gotovo namerno iskali tisti, ki čutijo hrepenenje po nečem bolj zadovoljivem kot so ekzoterične veroizpovedi.

Omeniti moramo tudi to, da korake tega preizkusnega obdobja ne ločujejo iniciacije v polnem pomenu te besede, četudi bodo gotovo podprti s testi in preizkušnjami vseh vrst in na vseh ravneh, in jih lahko lajšajo opogumljajoče izkušnje, namigi in pomoč, vsakokrat ko je te mogoče varno nuditi. Mi včasih besedo iniciacija uporabljamo zelo ohlapno, kot na primer takrat, ko se jo uporablja za takšne preizkušnje kot smo jih ravnokar omenili; dejansko se nanaša le na svečano ceremonijo, na kateri učenca formalno sprejme na višjo stopnjo imenovani uradnik, ki v imenu Prvega Iniciatorja sprejme njegovo zaobljubo in položi v njegove roke nov ključ do znanja, ki ga bo uporabljal na nivoju, na katerega je sedaj stopil. Takšno iniciacijo se prejme ob vstopu v delitev, ki jo bomo obravnavali sedaj, pa tudi ob vsakem prehodu z enega od njenih korakov na drugega.

16. Poglavlje: Prava Pot

Na štirih stopnje te delitve poti se je potrebno znebiti deset Samyojana ali okov, ki človeka vežejo na krog ponovnega rojstva in mu preprečujejo vstop v Nirvano. In v tem je razlika med obdobjem zaobljubljenega učenja in predhodnim obdobjem preizkušnje. Sedaj ne zadostuje več le delni uspeh pri reševanju teh okov; preden lahko kandidat preide z enega koraka na drugega, se mora *povsem* znebiti teh ovir; in ko jih bomo našli, bo mogoče razumeti, kako daljnosežna je ta zahteva, tako da ne bo nobenih vzrokov za to, da bi se čudili trditvi v svetih knjigah, da je včasih, zato da bi prehodili to delitev, potrebnih sedem inkarnacij.

Vsak od teh štirih korakov ali stopenj se nadalje razdeli v štiri: kajti vsak ima svojo (1) Maggo ali pot, med katero si študent prizadeva znebiti okov; svoj (2) Phala (rezultat ali sad), ko študent odkriva, da se vse bolj in bolj kažejo rezultati njegovega delovanja; svojo (3) Bhavagga ali dovršitev, obdobje, ko rezultat doseže svoj vrhunec in je študent sposoben zadovoljivo izpolniti delo, ki pripada koraku, na katerem se sedaj trdno nahaja; in svoj (4) Gotrabhu, ki tako kot prej pomeni trenutek, ko študent prispe v stanje pripravljenosti na sprejem naslednje iniciacije. Prva stopnja je:

I. *Sotapatti ali Sohan*. O učencu, ki je dosegel ta nivo, govorijo kot o Sowani ali Sotapanna - o "tistem, ki je vstopil v tok" - kajti od tega obdobja naprej ne more več, četudi se lahko obotavlja, četudi se lahko ukloni bolj prefinjenim skušnjavam in začasno odvrne s svojega toka, povsem pasti nazaj iz duhovnosti in postati le posvetni človek. Vstopil je v tok določne višje človeške evolucije, v katerega bo moralo do sredine naslednjega obhoda vstopiti celotno človeštvo, razen tistih, katere bo pustil zadaj kot začasno neuspešne veliki življenjski val, da bodo počakali na nadaljnji napredek vse do naslednje verige svetov.

Učenec, ki je sposoben prejeti to iniciacijo, je torej že prehitel večino človeštva za en celoten obhod vseh naših sedmih planetov in se s tem dokončno zavaroval proti možnostjo padca iz toka v petem obhodu. Zaradi tega o njem včasih govorijo kot o "rešenem" ali "varnem". Prav iz nerazumevanja te ideje se pojavlja nenavadna teorija o odrešitvi, ki jo je razširil določen del krščanske skupnosti. "Večna odrešitev", o kateri govorijo njegovi dokumenti ni, kakor so bogokletno domnevali nevedni, rešitev pred večnim trpljenjem, ampak preprosto pred zapravljanjem preostanka te dobe ali padcem iz njene smeri napredovanja. To je seveda tudi pomen slavljene klavzule v atanazijski veri (Krščanska veroizpoved iz začetka petega stoletja, katere izvor so pripisali Athanasiusu, aleksandrinskem nadškofu, op. p.) "Za vsakega, ki bi bil rad rešen, je pred vsem drugim nujno to, da ohrani katoliško vero." (Glej *The Christian Creed*, str. 91.) Okovi, ki se jih mora znebiti, preden lahko preide na naslednjo stopnjo, so:

1. Sakkayaditthi - zabloda o sebi jazu.
2. Vichikichchha - dvom ali negotovost.
3. Silabbataparamasa - praznoverje.

Prva od teh je zavest "jaz sem jaz", ki ni, ker je povezana z *osebnostjo*, nič drugega kot utvara in se je potrebno znebiti že na prvem koraku dejanske poti navzgor. Toda popolnoma odvreči ta okov pomeni celo več kot to, saj vključuje spoznanje dejstva, da je v resnici tudi individualnost eno z Vsem in da zato ne more nikoli imeti nobenih interesov, ki bi bili v nasprotju s

tistimi njenih bratov, in da resnično najbolj napreduje takrat, ko najbolj pomaga napredovanju drugih.

Kajti samo znamenje in pečat doseganja nivoja Sotapatti je prvi vstop učenca na raven, ki je takoj nad mentalno - tisto, ki jo običajno imenujemo budhična. Morda - ne, gotovo - lahko učenec izkuša, pa čeprav z Mojstrovno pomočjo, le dotik najnižje pod-ravni tega čudovito vzvišenega stanja; toda celo sam ta dotik je nekaj, kar ni mogoče nikoli pozabiti - nekaj, kar pred njim odpre nov svet in povsem preobrazi njegova čutenja in pojmovanja. Nato s pomočjo razširjene zavesti te ravni prvič resnično spozna osnovno združenost vsega, ne zgolj kot intelektualno pojmovanje, ampak kot določeno dejstvo, ki je odprto pred njegovimi očmi; tako prvič dejansko spozna nekaj o svetu, v katerem živi - prvič pridobi nek rahel preblisk o tem, kakšna mora biti ljubezen in sočutje velikih Mojstrov.

Glede drugega okova pa je potrebno svarilo. Mi, ki smo si privzgojili evropske navade mišljenja, smo na nesrečo dobro seznanjeni z zamisljivo, da se od učenca lahko terjata slepo nerazumno zvestobo določenim dogmam, tako da, ko slišimo, da okultizem obravnava *dvom* kot oviro za napredek, kaj radi domnevamo, da tudi ta od svojih privržencev zahteva isto brezpogojno verovanje kot sodobna praznoverja. Zagotovo ne bi mogla biti nobena zamisel bolj napačna.

Res je, da je dvom (ali raje negotovost) glede določenih vprašanj ovira za duhovni napredek, toda protistrup za ta dvom ni slepa vera (ki je sama po sebi okov, kakor bomo kmalu videli), ampak gotovost prepričanja, ki temelji na individualnem eksperimentiranju ali matematičnem razmišljanju. Če bi otrok dvomil v točnost poštevance, bi težko pridobil strokovnost v višji matematiki. Toda njegove dvome je mogoče zadovoljivo razbliniti le tako, da pridobi doživetje, ki temelji na razmišljanju ali eksperimentiranju, da so trditve, ki jih vsebuje poštevanka, resnične. On verjame, da je dva in dva štiri, ne le zato, ker so mu tako povedali, ampak ker je to zanj postalo samo po sebi umevno dejstvo. In točno to je metoda, in edina metoda, reševanja dvoma, ki se poraja v okultizmu.

Vichikichchha so opredelili kot dvom v nauka o karmi in reinkarnaciji ter v učinkovitost metode doseganja najvišjega dobrega s pomočjo te poti svetosti. In osvobajanje od te Samyojane pomeni pridobitev popolne gotovosti, ki temelji ali na osebnem vedenju iz prve roke ali na razumevanju, da je okultno učenje glede teh točk resnično.

Osvobajanje od tretjega okova zajema vse vrste nerazumnih ali zmotnih prepričanj, vseh odvisnosti od učinkovitosti zunanjih obredov in ceremonij za čiščenje srca. Tisti, ki naj bi ga odvrigel, se mora naučiti, da je odvisen le od samega sebe in ne od drugih, niti ne od zunanje lupine katere koli religije.

Prvi trije okovi tvorijo povezan niz. Potem ko se v popolnosti dojame razlika med individualnostjo in osebnostjo, je mogoče do določene mere oceniti trenutni tok reinkarnacije in s tem razpršiti vsak dvom o tem vprašanju. Ko je to opravljeno, poznavanje duhovne trajnosti resničnega ega poraja zanašanje na lastno duhovno moč in razprši praznoverje.

II. *Sakadagami*. O učencu, ki je vstopi v to drugo stopnjo, govorijo kot o Sakridagamin - "človeku, ki se vrača le še enkrat" - kar pomeni, da človek, ki doseže to stopnjo, potrebuje, preden doseže arhatstvo, le še eno inkarnacijo. Na tem koraku se učenec ne osvobaja nobenih dodatnih okov, vendar pa se ukvarja z zmanjševanjem tistih, ki ga še oklepajo, na najmanjšo možno mero. Vendar pa je to običajno obdobje pomembnega psihičnega in intelektualnega napredovanja.

Če to, čemur pravimo psihične sposobnosti, niso bile pridobljene prej, potem morajo biti razvite na tej stopnji, ker brez njih ne bi bilo mogoče vsrkati znanja, ki ga je potrebno pridobiti sedaj, ali opraviti višje delo za človeštvo, v katerem ima učenec sedaj privilegij sodelovati. Astralno zavest mora imeti na razpolago med svojim fizičnim budnim življenjem, med spancem pa se pred njim odpira nebeški svet - kajti človekova zavest je, ko se nahaja izven fizičnega telesa, vedno za eno stopnjo višje kot medtem, ko jo še obremenuje hiša iz mesa.

III. *Anagami*. Anagamin (tisti, ki se ne vrne) se tako imenuje zato, ker mora biti, ko je dosegel to stopnjo, sposoben doseči naslednjo v življenju, ki ga živi. Med gibanjem skozi svoje vsakodnevno delo uživa vse sijajne možnosti napredka, ki mu jih nudi polno posedovanje neprecenljivih sposobnosti nebeškega sveta. In ko ponoči zapusti fizični nosilec, vedno znova vstopa v čudovito razširjeno zavest, ki pripada buddhiju. Na tem koraku se končno znebi vseh zahrbtnih ostankov dveh okov:

4. Kamaraga - vezanosti na čutne užitke, ki jo označuje zemeljska ljubezen, in

5. Patigha - vsakršne možnosti jeze ali sovraštva.

Študent, ki se je znebil teh okov, ne more več zajeti vpliv njegovih čutov v smeri ljubezni ali sovraštva in je osvobojen tako vezanosti na, kot odpora do pogojev fizične ravni.

Tudi tukaj se moramo paziti napačnega pojmovanja, s katerim se pogosto srečamo. Najčistejša in najplemenitejša človeška ljubezen nikoli ne premine - okultno urjenje je nikoli na noben način ne zmanjša. Ta raste in se širi, dokler z isto gorečnostjo, ki jo je prej razsipavala na enega ali dva, ne objame vseh. Toda študent se sčasoma dvigne nad vse ozire, povezane zgolj z osebnostjo tistih okoli sebe in se tako osvobodi vse nepravilnosti in pristranskosti, ki ju tako pogosto prinaša s seboj običajna ljubezen.

Prav tako ne bi smeli niti za trenutek domnevati, da s pridobitvijo te širše naklonjenosti do vsega študent izgubi posebno ljubezen do svojih najtesnejših prijateljev. Nasprotno, nenavadno popolna vez med Anando in Budho, med Janezom in Jezusom, dokazuje, da se ta izjemno poveča; in vez med Mojstrom in njegovimi učenci je precej močnejša kot katera koli zemeljska vez. Kajti naklonjenost, ki cveti na poti svetosti, je naklonjenost med egoji in ne le med osebnostmi; zato je močna in trajna, brez strahu, da bi se zmanjšala ali nihala, kajti je "popolna ljubezen, ki je razpršila strah."

IV. *Arahat* (prečastiti, popolni). Ko aspirant doseže ta nivo, trajno uživa zavest buddhične ravni in je sposoben rabiti njene moči in zmožnosti še ko

se nahaja v fizičnem telesu; in ko v snu ali transu zapusti to telo, preide v neizrekljivo veličastje nirvanične ravni. Na tej stopnji se mora okultist znebiti zadnjih ostankov petih preostalih okov, ki so:

6. Rugaraga - želja po lepoti oblike ali po fizičnem obstoju v obliki, celo vključno s tistim v nebeškem svetu.
7. Arugaraga - želja po brezobličnem življenju.
8. Mano - ponos.
9. Uddhachcha - razdražljivost ali vznemirljivost.
10. Avijja - nevednost.

O teh lahko povemo to, da osvobajanje od Rugaraga ne vključuje le opuščanje želje po zemeljskem življenju, ne glede na to, kako veličastno ali plemenito je to življenje lahko, in astralnem ali nebeškem življenju, kakorkoli veličastnem, ampak tudi vso študentovo dovzetnost, da bi nanj vplivala ali pa ga odbijala zunanja lepota ali grdota katere koli osebe ali stvari.

Arugaraga - želja po življenju, najsi na najvišjih in brezobličnih ravneh nebeškega sveta ali na še bolj vzvišeni buddhični ravni - bi bila le višja in manj čutna oblika sebičnosti in jo je potrebno zavreči tako kot nižjo. Uddhachcha dejansko pomeni "dovzetnost za zbežanost uma", in človeka, ki se je dokončno znebil tega okova, ne bo vznemirilo nič, kar se mu lahko zgodi - bo popolnoma nepristopen za kakršno koli vrsto napada na njegovo dostojanstveno spokojnost.

Osvobajanje od neznanja seveda vključuje pridobivanje popolnega znanja - praktične vsevednosti v zvezi z našo planetarno verigo. Ko končno odvrže vse okove, napredujoči ego doseže peto stopnjo - stopnjo polnega adeptstva - in postane:

V. *Asekha*, "tisti, ki se nima več kaj naučiti", ponovno v zvezi z našo planetarno verigo. Na našem sedanjem nivoju dejansko ne moremo razumeti, kaj pomeni ta dosežek. Pred budnim očesom Adepta leži odprt sijaj nirvanične ravni, medtem ko ima, ko se odloči zapustiti svoje telo, moč vstopiti v še nekaj višjega - na raven, ki jo poznamo le po imenu. Kot pojasnjuje

profesor Rhys Davids: “On je sedaj osvobojen vseh grehov; on vidi in vrednoti vse stvari v tem življenju po njihovi pravi vrednosti; ker je iz svojega uma izkoreninil vso zlo, izkuša le pravične želje za samega sebe in nežno usmiljenje, obzir in vzvišeno ljubezen do drugih.”

Da bi pokazali, kako malo čustvovanja ljubezni je izgubil, lahko o stanju uma človeka, ki se nahaja na tem nivoju, v Metta Sutti preberemo naslednje: “Tako kot ljubi mati, ki celo ob tveganju lastnega življenja varuje svojega edinega sina, takšna naj bo ljubezen do vseh bitij. Naj dobrohotnost brez primerjanja prevladuje v vsem svetu, zgoraj, spodaj, okoli, neomajna, trdna v tem stanju uma skozi, najsi on stoji ali hodi, sedi ali leži, takrat se bo izpolnil rek, ki pravi, ‘Celo v tem življenju bila svetost je odkrita’.”

17. Poglavje: Kaj leži onstran?

Očitno je, da onstran tega obdobja ne vemo nič o novih usposobljenostih, ki so potrebne za še višje nivoje, ki pa se vendar nahajajo pred popolnim človekom. Seveda pa je povsem jasno, da je človek, ko je postal Asekha, izčrpal vse možnosti moralnega razvoja, tako da nadaljnje napredovanje zanj lahko pomeni le še širše znanje in še več čudovitih duhovnih moči. Rečeno nam je, da človek, ki doseže svojo duhovno zrelost, najsi v počasnem toku evolucije ali po krajši poti samo-razvoja, prevzame poln nadzor nad svojo usodo in izbira svojo prihodnjo smer evolucije med sedmimi možnimi potmi, ki se odpirajo pred njim.

Seveda na našem sedanjem nivoju ne moremo pričakovati, da bi le-te kaj dosti razumeli, tako da je nejasen obris nekaterih od teh vse, kar je mogoče orisati, in ki umu posreduje le zelo malo, razen to, da jih večina v celoti ponese Adepta iz naše zemeljske verige, ki ne nudi več zadostnega obsega za njegovo evolucijo.

Ena od poti, je pot tistih, ki, kakor pravi tehnična fraza, "sprejmejo Nirvano". Ti nato v tem vzvišenem stanju ostajajo nepreračunljive dobe; za kakšno delo se pripravljajo, kakšna bo njihova prihodnja smer evolucije, pa so vprašanja, o katerih ne vemo nič; in četudi bi bila informacija o takšnih

vprašanih lahko dostopna, je več kot verjetno, da bi bila za nas na naši sedanji stopnji povsem nedojemljiva.

Vendar pa lahko doumemo vsaj to - da blaženo stanje Nirvane ni, kar so nekateri nevedno domnevali, stanje praznega nič, ampak nasprotno, precej bolj silovitega in dobrodejnega delovanja; in da postanejo človekove možnosti z vsakim dvigom na višjo stopnico narave večje, njegovo delo za druge pa vedno sijajnejše in daljnosežnejše; ter da neskončna modrost in neskončna moč pomenita zanj, ker ju usmerja neskončna ljubezen, le neskončno zmožnost za služenje.

Drug razred si izbira duhovno evolucijo, ki ni toliko oddaljena od človeštva, kajti širi se, čeprav ni neposredno povezana z naslednjo verigo našega sistema, preko dveh dolgih obdobj, ki ustrezata njenemu prvemu in drugemu obhodu, in na koncu katere prav tako "sprejme Nirvano", vendar pa na višji stopnji od predhodno omenjene.

Drugi se pridružijo deva evoluciji, katere napredovanje se odvija vzdolž velike verige, ki je prav tako kot naša sestavljena iz sedmih verig, od katerih je vsaka kot en svet. O tej smeri evolucije govorijo kot o najbolj postopni in zato najmanj naporni od sedmih tokov; in čeprav je v knjigah včasih omenjena kot "vdajanje skušnjavi postati bog", lahko na nek napol prezirljiv način o njej govorimo le v primerjavi z sublimno višino odpovedi Nirmanakay, kajti Adept, ki izbere ta tok, ima pred sabo dejansko veličastno življenjsko pot; in četudi izbrana pot ni najkrajša, je pa kljub temu zelo plemenita.

Spet drugo skupino tvorijo Nirmanakaye - tisti, ki izberejo, potem ko so zavrnilo vse te lažje metode, najkrajšo, toda najbolj strmo pot do višin, ki se še vedno nahajajo pred njimi. Ti predstavljajo to, kar se poetično imenuje "varovalni zid", in ki, kakor nam pravi *Glas Tišine*, "varuje svet pred nadaljnjo in precej večjo bedo in žalostjo", a dejansko ni namenjen temu, da bi od njega odvrčal zle vplive, pač pa, da bi predali vso svojo moč delu izlivanja duhovne sile in pomoči, brez katere bi bil svet gotovo daleč bolj brezupen primer kot je sedaj.

Spet nadalje obstajajo tisti, ki ostajajo celo še bolj neposredno povezani s človeštvom in se še nadalje inkarnirajo v njem, ko izbirajo pot, ki vodi skozi štiri stopnje tega, kar smo zgoraj imenovali uradno obdobje; med temi so Mojstri Modrosti - tisti, od katerih smo se mi, ki preučujemo teozofijo, poučili o mogočni harmoniji razvijajoče se narave. Toda zdi se, da se jih le sorazmerno malo odloči za ta tok - verjetno le toliko, kolikor je potrebno za izpeljevanje fizične plati dela.

Ko slišijo za te različne možnosti, ljudje včasih hitro izjavijo, da v Mojstrovem umu gotovo ne more biti nobene misli o izbiri katerega koli drugega toka kot le tistega, ki najbolj pomaga človeštvu - trditev, ki bi jo večje znanje preprečilo. Nikoli ne smemo pozabiti, da poleg naše obstajajo v sončnem sistemu še druge evolucije in da ni dvoma, da morajo za izvajanje širnega načrta Logosa Adepti delovati v vseh omenjenih sedmih smereh. Gotovo je Mojstrova izbira odvisna od tega, kje je njegovo delo najbolj potrebno - da s popolno nesebičnostjo ponudi svoje usluge na razpolago Močem, ki so zadolžene za ta del velikega načrta evolucije.

To je torej pot, ki leži pred nami, pot, po kateri bi moral vsak od nas začeti hoditi. Čeprav se zdijo njene višine nedoumljive, pa ne smemo pozabiti, da se jih doseže postopoma, korak za korakom, in da so tisti, ki se sedaj nahajajo v bližini vrha, nekoč garali v blatu dolin, tako kot to počnemo mi. Čeprav se sprva ta pot lahko zdi težavna in mučna, pa z vsakim našim korakom postane trdnejša in naš pogled širši, tako da smo vse bolj sposobni pomagati tistim, ki se vzpenjajo poleg nas.

Ker pa je na začetku za nižji jaz tako težavna in mučna, so ji včasih nadedli zavajajoč naziv "pot gorja"; toda, kot je lepo zapisala g. Besant, "med vsem takšnim trpljenjem obstaja globoka in trajna radost, kajti trpljenje pripada nižji naravi, radost pa višji." Ko odide zadnji drobci osebnosti, izgine vse, kar lahko trpi, in v izpopolnjenem Adeptu obstaja neomajen mir in večna radost. On vidi konec, proti kateremu vse deluje in se na tem koncu veseli, vedoč, da je zemeljska žalost le prehodna faza v človeški evoluciji.

“To, o čemer je bilo rečeno le malo, je globoko zadovoljstvo, ki izhaja iz biti na poti, iz prepoznavanja cilja in poti do njega, iz vedenja, da moč biti koristen narašča, in da bo nižja narava postopoma zatrta. In le malo je bilo rečeno o žarkih veselja, ki padajo na pot z veličastnejših nivojev, o zaslepljujočih prebliskih veličastja, ki bo razkrito, o spokojnosti, ki je zemeljske nevihte ne morejo razburkati. Za vsakogar, ki je stopil na pot, so vse druge poti izgubile svojo privlačnost, in njene žalosti prinašajo globljo blaženost kot najlepše radosti nižjega sveta.” (*Vahan*, zvezek V., št. 12.)

Zato naj nihče ne obupa, misleč, da je naloga zanj pretežka; kar človek naredi to človek zmore, in prav do te mere kot mi širimo našo pomoč na tiste, ki jim lahko pomagamo, bodo tisti, ki so jo že izpolnili, lahko nato pomagali nam. Tako smo mi, ki korakamo po poti, od najnižjega do najvišjega, povezani z verigo medsebojnega služenja, in nihče naj se ne počuti zapostavljenega ali samega, kajti, četudi so nižje stopnice tega velikega stopnišča lahko zavite v meglo, mi vemo, da vodijo navzgor v srečnejša področja in čistejši zrak, kjer luč vedno sije.

INVISIBLE HELPERS

C. W. LEADBEATER

Charles Webster Leadbeater se je rodil 16. februarja 1854 v Nordhumberlandu v Angliji. Po smrti očeta je skrb zanj prevzel stric, ki je imel visok položaj v anglikanski cerkvi in ga je zato usmeril v študij teologije. Leta 1878 je bil posvečen v diakona, leto dni zatem pa v duhovnika. Kot tak je bil zelo dejaven in odpiral ter vodil klube za mladino.

Zanimal pa se je tudi za astronomijo in spiritizem. Preko le-tega se je seznanil z delom H. P. Blavatsky in Teozofskega društva ter se mu novembra 1883 tudi pridružil. Leto dni kasneje je odpotoval v Madras in na sedežu Teozofskega društva v Adyarju postal urednik revije *Theosophist*. Leta 1866 je odpotoval na Ceylon, kjer je pomagal pri širitvi budizma in izgradnji budističnega vzgojnega sistema ter napisal *The Smaller Buddhist Catechism*.

Leta 1888 se je vrnil v Anglijo, kjer je nato deloval kot učitelj in novinar. Pisal je knjige, ki so bile povezane z njegovim jasnovidnim raziskovanjem in se uveljavil kot uspešen predavatelj ter učitelj, tako da so mu mnogi starši zaupali svoje otroke, da bi jih vzgajal v duhu načel duhovnosti in okultizma. Leta 1909 se je vrnil v Adyar in znova začel delovati za Teozofsko društvo, spoznal mladega Krishnamurtija in ga na podlagi jasnovidnega raziskovanja prepoznal kot izredno čistega otroka ter se zato posvetil njegovi vzgoji.

Leta 1914 je Charles zapustil Adyar in predaval v Burmi, na Javi, v Novi Zelandiji in Avstraliji, kjer se je tudi nastanil. Naslednja leta je posvetil raziskovanju energij v ozadju krščanskih in prostozidarskih obredov ter oblikovanju *Liberalne Katoliške Cerkve*, kar je sprožilo nova nasprotja znotraj Teozofskega društva in pogrevanje starih obtožb proti Leadbeatru zaradi neprimerne vzgoje otrok. Leta 1930 se je vrnil v Adyar, da bi tam preživel svoja zadnja leta. Ko se je leta 1934 odpravil na obisk v Sydney je na poti zbolel in dne 1. marca, tudi umrl.